

Lord Raffles

genaamd

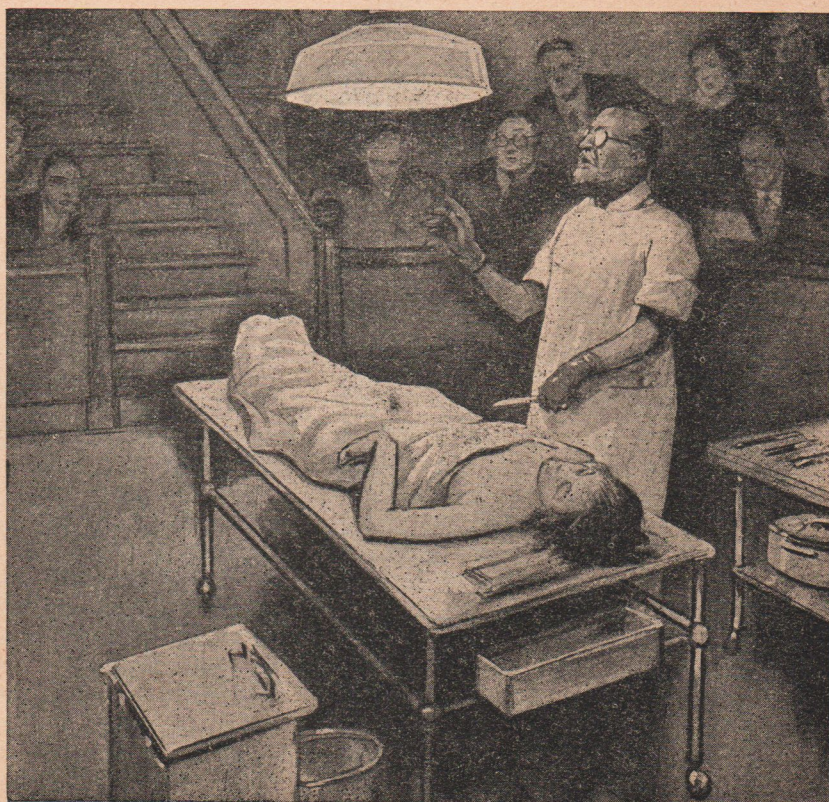
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE MOORD VAN DUNBAR

N° 2701

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE MOORD VAN DUNBAR

HOOFDSTUK I.

OP ZOEK NAAR HET WILD

Het was ongeveer negen uur in de avond, toen een slanke, blijkbaar nog hele jonge man, met een klein snorretje en met een bleek, fijn besneden gezicht zich kwam melden bij de portier van één van de talloze Lyons-hotels, die in Londen ongeveer vijftig jaren geleden gesticht werden door een buitenlander en die direkt in een grote behoefte bleken te voorzien, meer speciaal voor al diegenen, die het op de wereld niet al te breed hadden en, zoals men dat noemt, de toring naar de nering moesten zetten.

De jongeman had als bagage alleen een eenvoudig koffertje van imitatieleer bij zich en de portier keek hem dan ook wel een beetje wantrouwend aan, toen hij om een kamer vroeg.

De man bladerde zwijgend enige tijd in zijn register, ofschoon hij op een haar na had kunnen zeggen, hoeveel kamers er nog onbezet waren, en wendde zich daarna tot de jongeman met de opmerking:

— Denkt u lang te blijven?

— Dat kan ik niet vooruit zeggen, antwoordde de jongeman heel

zacht. Is het van belang voor u om het te weten?

— In zoverre, dat er telegrafisch kamers besproken zijn voor aanstaande vrijdag, dat is over vier dagen en dat zijn de laatste, die wij nog vrij hebben.

— Uw naam?

Het scheen alsof de jonge reiziger een ogenblik aarzelde, voordat hij met zachte stem antwoordde:

— Humphrey Dunbar.

De portier noteerde de naam in zijn register en gaf daarna de jongeman zijn kamersleutel, terwijl een piccolo zijn koffertje voor hem uitdroeg en hem voor ging naar de lift, die hem naar de vijfde verdieping bracht, waar de kleine logeerkamer lag, die hem was toegewezen.

De jongeman wachtte zwijgend, tot de piccolo zijn koffer op de bagagebok had gezet en sloot de deur zorgvuldig achter hem dicht.

Langzaam nam hij zijn geruite pet af en ging zitten op de stoel, die voor de kleine vierkante tafel tussen de beide ramen stond.

Plotseling begroef hij het hoofd in de handen en barstte in een onderdrukt snikken uit.

Wel een kwartier lang bleef hij zo liggen, met de armen op de tafel geleund, terwijl zijn lichaam zacht heen en weer schokte.

Toen richtte hij het betraande gezicht weer op, stak de handen in de zak van zijn korte overjas, die hij nog niet uit had, nam er een stukje papier uit, waarop een paar regels te lezen stonden, met een vaste hand neergeschreven, en drukte het hartschothetlijk aan de lippen.

Daarop borg hij het briefje zorgvuldig weer weg, stond op, nam de koffer en zette hem op de tafel.

Hij opende de koffer met een sleuteltje, dat hij hij aan een dun koordje onder zijn kleren aan de hals droeg, nam er wat toiletartikelen uit

en daarna een kunstig bewerkte dolk, in een schede van marokijnleer, en ook een kleine browning.

Hij keek zorgvuldig na, of het wapen wel geladen was, liet het in zijn broekzak glijden en haalde daarop de dolk uit de schede, om de scherpte van de snede op zijn nagel te beproeven, een rose, blijkbaar uitmuntend onderhouden nagel.

Er was een wrange glimlach om zijn lippen verschenen, toen hij het kleine, scherpe wapen weer in de schede terug stak en een diepe rimpel had zich in het blanke voorhoofd geplooid, tussen de onberispelijk getekende wenkbrauwen.

Hij liet zich weer op de stoel vallen en mompelde voor zich heen:

— Zij zullen het moord noemen, maar wat scheelt mij dat. Ik noem het een straf, een rechtvaardige straf, die ik zal voltrekken aan Erle Wilson, de dief van mijn geluk, de verwoester van mijn leven, de laffe moordenaar, die nu aan het hoofd staat van die afschuwelijke bende, waar ik ook eenmaal lid van ben geweest. Het Genootschap van de Gouden Sleutel.

Hij verborg nu ook de dolk in een van zijn zakken en haalde uit een binnenzak een klein, goedkoop opschriftboekje te voorschijn, waarin hij begon te bladeren.

— Je zult spijt hebben, Wilson, dat ik je vertrouwen heb gehad, mompelde hij onder het lezen. Ik heb hier de namen van al degenen, bij wie je een toevlucht hebt kunnen zoeken, nadat je in Genua John Raffles ontkomen bent, en hierin staan ook alle geheime dievenholen vermeld, waarvan ik er vroeger, helaas, vele met jou bezocht heb. Ik weet, dat je weer in Londen bent en dat is voor mij voldoende. Ik zal geen rust of duur hebben vóór ik je terug heb gevonden en dan volgt de afrekening. O, had ik je nooit ont-

moet, duivel.

Snel borg hij het boekje weer weg, na een paar adressen te hebben overgeschreven, knoopte daarna zijn overjas dicht, sloot de koffer, zette die weg en schoof de grendel van de deur terug.

Hij opende deze zacht en keek op de gang, als om zich te overtuigen, dat er niemand was, die hem kon bespieden.

Daarop sloot hij de deur weer, liet zich in de lift naar beneden brengen, gaf zijn sleutel af aan het meisje, dat in een glazen hokje zat, waarin het sleutelbord hing en verliet vervolgens het hotel.

Twintig passen verder stond hij stil en mompelde voor zich heen :

— Wanneer vannacht alles al lukt, dan zal ik hier niet meer terugkomen. Misschien zal men mij dan arresteren, maar ook dat is mij onverschillig. Het leven heeft voor mij geen waarde meer. Ik heb met alles afgerekend, geen hoop meer op geluk, op een blijde toekomst, op liefde...

Hij keek even met verwilderde blikken om zich heen en wenkte toen een chauffeur, die juist met zijn taxi voorbij reed.

Hij gaf de man de naam van een straat in Houndsditch op en zodra de wagen in beweging was, liet hij zich in de kussens achterover vallen en sloot de ogen.

Na een half uur ongeveer had hij zijn bestemming bereikt, stapte uit, betaalde de chauffeur en ging de straat in, zonder op zijn omgeving te letten.

Een honderdtal passen verder ging hij een zijstraat in, nauw en donker en waar een groot aantal kroegen lagen, die bij de politie in een hele slechte reuk stonden, en waar zij al herhaalde malen een razzia had gehouden onder het gespuis, dat dit gedeelte van Houndsditch, de volks-

buurt bij uitnemendheid, onveilig maakte.

Zonder aarzelen stapte de jongeman een van deze kroegen binnen, waar een tiental kerels zaten met een verre van gunstig uiterlijk en ging aan een tafeltje zitten, de kraag van zijn jas opgezet en met een sigaret tussen de lippen.

Een paar van de kerels keken even nieuwsgierig naar de nieuwe bezoeker, fluisterden wat onder elkaar, en wendden toen hun aandacht van hem af.

Een smerige bediende kwam de bestelling opnemen en Dunbar bestelde een glas wijn, dat hij met langzame teugen begon leeg te drinken.

Dunbar moest wel bezield zijn met een onblusbare wraakzucht jegens die man, want toen hij begreep dat er in deze kroeg beslist niets bekend was over het lot van de man, die hij zocht, noch over zijn verblijfplaats, vertrok hij en bezocht daarna nog een tiental dievenholen in dezelfde buurt.

Het was bijna zes uur in de ochtend, toen Dunbar eindelijk, doodmoe, wankelend van uitputting en slaap, naar zijn hotel terugkeerde, waar de nachtportier waarschijnlijk aannam, dat hij met een pierewaaler te doen had, in welke veronderstelling de jongeman hem wijselijk liet.

Hij sliep echter niet langer dan vijf uren en dadelijk daarna ging hij verder met zijn onderzoekingen.

Zo verlieten vier dagen en tot dusverre had het onderzoek van Dunbar niet het minste resultaat opgeleverd.

Het lijstje van personen, bij wie Wilson mogelijk een toevlucht kon hebben gezocht, begon al bedenkelijk te slinken en tenslotte stonden er nog maar drie namen op van lieden, die tot de beste vrienden van

Wilson gerekend moesten worden, ofschoon dit in het openbaar nooit bekend was geweest.

Het was in de ochtend van de vijfde dag, om ongeveer negen uur, toen Dunbar opnieuw het hotel verliet, waar hij al diezelfde nacht niet meer zou kunnen logeren.

Een kwartier later stond hij in de Cromwellstreet en slenterde deze langzaam in, totdat hij nog een vijftigtal passen verwijderd was van een tamelijk groot huis, met naast de deur een koperen bordje, waarop de naam Jerome Hopkins te lezen was, en ook de vermelding, dat genoemde Hopkins makelaar was in onroerende goederen.

Dunbar hield zijn pas in en plotseling stond hij doodstil, om het volgende ogenblik als een haas een portiek binnen te vluchten.

Zo even was er een oude, op een stok leunende man komen aanstrompelen, goed gekleed en blijkbaar erg bijziende, met een bril van groengekleurde glazen op de neus, die op het huis van Jerome Hopkins was toegetreden en een bevende hand naar de belknop had uitgestrekt.

De ogen van Dunbar fonkelden van triomf en woeste vreugde, toen hij deze man ontdekte en even later in het huis zag verdwijnen, waarin hij direkt gevolgd werd door een naar mannen, die er uit zagen als klerken.

Dunbar had de vulsten krampachtig gebald en sissend kwam het over zijn lippen:

— Eindelijk, hij is het. Het is Erle Wilson. Hier heeft hij dus een toevlucht gevonden. Nu, het zal zijn laatste zijn, dat zweer ik.

HOOFDSTUK II.

OOG IN OOG

Dunbar wachtte nog enige ogenblikken, overtuigde zich dat zijn kleren goed zaten, streek het fijne snorretje eens op, en richtte toen zijn schreden naar de deur van het grote huis.

Op zijn bellen werd hem opengedaan door een tamelijk bejaarde huisknecht, die vroeg wat hij wilde.

Dunbar had onderweg al iets bedacht en daarom antwoordde hij zonder aarzelen:

— Ik wens mijnheer Hopkins te spreken over de verkoop van een huis. Ik zou veel prijs stellen op zijn advies.

— Wilt u dan even binnen komen, mijnheer?

Dunbar stapte binnen en werd door een bediende in een kleine wachtkamer gelaten, behagelijk ge-

meubileerd en die getuigde dat de werkzaamheden van Jerome Hopkins hem heel wat voordeel opleverden.

Hij hoefde maar even te wachten, want enkele minuten later kwam de bediende weer terug met het verzoek, hem te willen volgen naar het particuliere kantoor van de makelaar.

Dunbar volgde de bediende op de hielen, terwijl zijn zwarte ogen snel rond gingen, als die van een roofdier dat naar prooi speelt.

De bediende bracht hem een trap op en over een breed portaal, langs enige deuren, op een waarvan het woord «kantoor» te lezen stond, naar de particuliere werkkamer van Jerome Hopkins.

Een ogenblik had Dunbar er aan

gedacht, zogenaamd bij vergissing het kantoor binnen te stappen, waar hij bijna zeker was, Erle Wilson te zullen vinden en de man, die hij zo fel haatte, gewoon overhoop te schieten, maar bij nader inzien wilde hij zijn plannen niet in gevaar brengen door op die manier op te treden.

Misschien zou men hem beletten zijn daad te plegen, nog vóór hij hiervoor de gelegenheid zou hebben gehad, want hij had met een sterk tegenstander te doen en Wilson was er niet de man naar, zich te laten verrassen.

Zo stond hij dus tegenover Hopkins, en hij zag een kleine, schrale man, met het hoofd van een zieke spreeuw, bijna geen haar, een glanzende puntschedel, een verbazend grote neus en kleine stekende, zwarte oogjes, met wasgele gelaatskleur en zenuwtrekken om de dunne, bloedloze lippen.

Hopkins was opgestaan en kwam de bezoeker grijnslachend tegemoet, terwijl hij zijn dorre handen wreef.

— Ga zitten, jongeman, ga zitten, zei hij met een piepend stemgeluid, dat klonk als het krassen van een roestige scharnier. Uw naam is, laat eens zien? Juist. Humphrey Dunbar. Neem plaats, mijnheer Dunbar. U hebt huizen te verkopen?

— Pardon, mijnheer Hopkins, het is maar één huis, antwoordde de jongeman, terwijl zijn blikken razendsnel door de kamer gleden en hij luisterde naar de vage geluiden, het dichtklappen van een lade, het verschuiven van een stoel, het geratel van een paar schrijfmachines, die uit een aangrenzend kantoorlokaal gedempt tot hem doordrongen.

Daar was zijn doodsvijand, daar was zijn wraak.

— Eén huis? Eén huis? kwam Hopkins en zijn gezicht trok scheef door de zenuwachtige trekken, die

zijn tanden ontblootten en hem een ogenblik afschuwelijk lelijk maakten. Nu, aan één huis valt ook wel te verdienen. Zeg mij, waar het ligt, hoe groot het is, wat u er voor vraagt, wanneer het is gebouwd en alles, dan zal ik het gaan zien. Ik zal het persoonlijk gaan bekijken. Ik koop nooit een kat in een zak, nee, Jerome Hopkins heeft nog nooit een kat in een zak gekocht, hihi.

— Het huis ligt niet in Londen, mijnheer Hopkins. Het staat in Manchester. Ik heb het van een van mijn familieleden geërfd. Maar daar ik veel liever contant geld heb, denk ik er sterk over het te verkopen, tenminste wanneer men er genoeg voor biedt.

— Noem mij de straat en het nummer, mijnheer. Zeg maar, heren Hopkins. Ik zal er mijn agent in Manchester op afsturen, dat zal ik. Hij is een handig man, mijn agent, een buitengewoon handig man, net zo slim als ik, nee, toch niet helemaal, bijna net zo slim, hihi.

De beide mannen spraken nog even over de voorwaarden, Dunbar gaf een beschrijving van het huis, dat niet bestond en daarop verliet de jongeman het kantoor weer.

Hij had voor zijn doel het ogenblik goed gekozen, want juist kwam de bediende een nieuwe bezoeker aankondigen en daar Dunbar alleen de uitgang wel scheen te kunnen vinden, bekommerde de oude huis-knecht zich niet verder om hem.

Dunbar verstopte zich in een klein zijportaal, liet de bediende voorbijgaan, wachtte tot hij zijn voetstappen niet meer hoorde en liep toen haastig terug.

Voor de deur van het kantoor gekomen, bukte hij zich even om een blik door het sleutelgat te werpen.

Hij keek in een grote zaal, waar wel twintig man aan het werk waren en de man, die hij zocht, zat

helemaal aan het andere eind van het lange vertrek, vlak bij het grote raam, dat uitkwam op het brede balkon.

Dunbar begreep direkt, waarom men de schurk juist daar geplaatst had. Wanneer de politie hem hier inderdaad zou ontdekken, dan zou hij waarschijnlijk gelegenheid hebben, over dat brede balkon te komen en Hopkins zou zich voor de domme houden en verzekeren dat hij echt niet geweten had, wie de man was, die onder valse gegevens bij hem naar een postje was komen solliciteren.

En om diezelfde reden zou het onmogelijk zijn nu binnen te gaan en Wilson te naderen, zonder dat het opviel. Daartoe was de schurk zelf veel te sluw en Dunbar wist maar al te goed, dat zijn wraak op zijn gezicht zo duidelijk te lezen zou zijn als in een boek.

Hij richtte zich dus haastig weer op en ging verder, voorbij het particuliere kantoor, waar hij net geweest was.

Zijn scherpe blik had daar direkt een zijdeur opgemerkt, verborgen achter een gordijn, en waarvan hij alleen de knop gezien had.

Deze deur behoorde waarschijnlijk bij het aangrenzend vertrek en dat wilde hij bereiken, want misschien zou Hopkins vroeg of laat een kort gesprek voeren met de man, die hij op zo'n sluwe manier aan de achtervolging van de politie probeerde te onttrekken.

Spoedig had Dunbar de gangdeur van dit zijvertrek bereikt. Zij was niet op slot en hij stapte naar binnen, zonder door iemand te zijn gezien.

Zacht sloot hij de deur weer en dadelijk liep hij op de tussendeur toe, om zich te overtuigen, of ook deze open kon.

Dit bleek niet het geval te zijn en

de sleutel van de deur stak zeker aan de andere kant op het slot.

Maar dit bleek voor een ondernemend man als Dunbar, die in de misdadigerswereld blijkbaar thuis was, maar een gering bezwaar.

Hij haalde een klein zakje met zijn gereedschap uit de binnenzak van zijn overjas en het duurde niet lang, of hij slaagde er in de sleutel in het slot rond te draaien.

Gelukkig dempte het dikke gordijn ieder geluid en het toeval wilde, dat Hopkins juist zijn tweede bezoeker zelf uitliet, toen de sleutel met een zacht geklikklak in het slot omdraaide.

Dunbar greep de knop en opende de deur heel voorzichtig op een kier.

Hij was nu nog alleen door een dichtgeschoven gordijn van het particuliere kantoor van Hopkins gescheiden.

De makelaar had net de deur weer gesloten en ging blijkbaar achter zijn bureau zitten.

Hij scheen te schrijven en nu en dan hoorde Dunbar hem als een ontevreden varken knorren.

Toen herinnerde hij zich, dat Hopkins met de rug naar de zijdeur gekeerd had gezeten en hij waagde het de deur wat verder te openen en heel voorzichtig het gordijn iets opzij te schuiven.

Hij keek naar binnen en zijn blik stuitte op de smalle, gebogen rug en het spiegelend achterhoofd van de makelaar, die ijverig te schrijven zat.

Maar juist op dat ogenblik keek hij op, want de gangdeur werd geopend.

Direkt liet Dunbar het gordijn vallen, dat nu onbewegelijk in dikke plooiën neer hing.

Maar de deur bleef open...

Hopkins was opgestaan en zei op zachte toon enige woorden tegen de man, die was binnengekomen.

De jongeman had moeite de wilde kreet van zegepraal terug te dringen. Hij herkende de stem van de man, die antwoordde. Het was de stem van Erle Wilson, de voortvluchtige misdadiger, zijn doodsvijand.

De twee mannen spraken zacht met elkaar, maar toch niet zo zacht, of Dunbar kon horen wat ze spraken.

— Je blijft dus bij je plan. Je wilt nog vandaag vertrekken? vroeg Hopkins.

— Ja, in Amerika is het veel veiliger voor mij dan hier, en ook voordeliger. Er is voor alles gezorgd, ik heb mijn papieren, mijn aanmonsteringsbrieven en vanmiddag om drie uur vertrek ik met de Mauretania.

— Denk je dat ze je niet zullen herkennen?

— Dat is zo goed als onmogelijk. Ik zal mij stevig vermommen. Ik zal wel zorgen, dat ik beantwoord aan het signalement van de man van wie ik zijn papieren gestolen heb. Laat dat maar aan mij over. Mijn mannen hebben goed uitgekeken, dat zij iemand uitzochten, wiens grootte, kleur van ogen, en vooral wiens neus met de mijne overeenkwamen. Nee, ik voel mij volkomen gerust en over acht dagen zal ik veilig en wel in New York voet aan land zetten.

— Nee, schurk, dat zul je niet, liet plotseling een doordringende stem zich horen.

Het was Dunbar, die zich niet langer had kunnen beheersen, het gordijn opzij had gerukt en nu in het vertrek stond, de browning in de rechtervuist en bleker dan een lijk, maar vastberaden als de wrekende gerechtigheid zelve.

Hopkins bleek niet tot de moedigsten te behoren, want hij werd grasgroen van angst en het scheelde

weinig, of hij was flauw gevallen.

Wat Wilson betreft, hij keek Dunbar aan, alsof hij een spookverschijning zag, en zei op hese toon:

— Die stem.

— Ha, je herkent haar? Je herkent de stem van je slachtoffer? riep Dunbar woest. Welnu het zal niet gezegd worden, dat ik je dood zonder dat je precies weet, wie ik ben.

Met een vlugge beweging rukte de jongeman de pet van zijn hoofd en daarna de pruik van het donker blond, kortgeknipt haar, om vervolgens met een snelle beweging ook het kleine snorretje van onder de neus weg te trekken.

Dicht, zwaar en diepzwart golfde nu het lange haar over de rug en daar stond een jonge, knappe vrouw, doodsbлек en met ogen die van woede en wraakzucht fonkelden.

Erle Wilson deinsde terug, alsof hij een slag in het gezicht had gekregen en riep op gedempte toon:

— Ella Manoury.

— Ja, schurk, de vrouw, die je zo naamloos rampzalig hebt gemaakt, je voormalige slavin, die je gedwongen hebt deel te nemen aan je misdadig leven, de vrouw, die gezworen heeft, dat zij zichzelf en de maatschappij op jou zal wreken en die haar woord gestand zal doen. Als je in God geloofde, zou ik je toeschreeuwen, dat je moest bidden, omdat je laatste uur gekomen is, maar nu roep ik je slechts toe: Sterf en naar de duivel met u!

Met deze woorden had de vrouw de trekker van de browning overgehaald.

Maar Wilson had haar bewegingen in het oog gehouden en juist toen het schot zou afgaan, bukte hij zich razendsnel; de kogel vloog over zijn hoofd en sloeg met een doffe slag te pletter tegen de stenen muur.

Vóór Ella Manoury voor de tweede keer had kunnen vuren, had Erle Wilson met een vlugge beweging de revolver gegrepen, die hij altijd bij zich had en op de jonge vrouw gevuurd.

De kogel verbrijzelde de browning in haar hand, ging door de handpalm en schampte even de schouder.

Met een smartelijke kreet van pijn liet de jonge vrouw het nutteloze wapen vallen en bereidde zich voor op de dood.

Maar vóór Wilson opnieuw had kunnen schieten op de weerloze vrouw, vloog de deur van het kantoor open en verscheidene bedienden staken verschrikt het hoofd naar binnen, niet begrijpend wat dat schieten betekende. Vele stemmen klonken verward dooreen.

Maar Hopkins, die het gevaar voor zijn beschermeling begreep, die daar nog stond met de rokende revolver in de vuist, kwam hen tegemoet en riep op zenuwachtige, kort afgebeten toon:

— Een ernstig ongeluk, mijne heren, een betreurenswaardig voorval. Een krankzinnige vrouw is hier in manskleren binnen gedrongen, ja werkelijk manskleren, mijne heren, om een moordaanslag te plegen op de oude heer Houston, die uit zelfverdediging, tot mijn spijt, ja zeker tot mijn groot leedwezen, van zijn vuurwapen gebruik heeft moeten maken.

Maar Ella Manoury, ofschoon hevige pijn lijdend en duizelig van het bloedverlies, wilde de partij niet zo gauw gewonnen geven.

Zij richtte zich van de stoel, waarop zij zich had laten neervallen op, en schreeuwde hartstochtelijk:

— Hij liegt, de naam van die man is niet Houston, hij is een gevaarlijk misdadiger, hij heet...

Maar zij kon niet verder gaan.

Het was alsof er een mist voor haar ogen kwam. Haar hoofd zakte op haar schouder neer en zij verloor het bewustzijn.

Hopkins hernam direkt:

— U ziet wel, dat die arme vrouw wartaal spreekt. Zij moet bepaald een ontsnapte krankzinnige zijn. Ga maar weer rustig aan uw werk, heren. Het had werkelijk niet zoveel te betekenen.

Maar dit was niet helemaal naar de zin van een van de bedienden, een krachtig gebouwde jonge man met een donker uiterlijk, Philip Lonsdale geheten, die een beetje achterdochtig van natuur was en opmerkte:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Hopkins, maar die vrouw verliest heel veel bloed. Ziet u dat zelf niet?

— Gelooft u? Gelooft u dat werkelijk, Lonsdale? vroeg Hopkins zenuwachtig, en zijn stekende ogen knipperden als van iemand, die plotseling uit de duisternis in het felle licht komt. Het is, geloof ik, zo erg niet, niet zo heel erg, geloof ik.

— Niet erg? antwoordde Lonsdale verontwaardigd. Wel, als er binnen tien minuten niet een dokter bij is gehaald, dan is het arme mens dood gebloed en dat zult u toch zeker niet willen, al heeft zij een aanslag ondernomen op het leven van uw beschermeling?

— Mijn beschermeling? stotterde Hopkins, terwijl hij Lonsdale vals aankeek. Wat wilt u daarmee zeggen?

— Niets anders, dan dat ik als baas zeker geen halfkindse man in mijn dienst zou hebben genomen, die nauwelijks het tiende deel van zijn loon waard is en veel meer bederft dan hij kan goed maken, maar dat gaat me niet aan. U mag natuurlijk in dienst nemen, wie u wil, maar ik kan niet dulden, dat hier

voor mijn ogen de jonge vrouw haar bloed bij stromen verliest.

En met een paar stappen was hij in de kamer, rukte de telefoon van de haak en belde de naaste politiepost, die hij verzocht zo snel mogelijk de dichtstbijwonende dokter te waarschuwen en hem naar het kantoor van de heer Hopkins, waar een ernstig ongeluk had plaats gehad, te sturen.

— Ik geloof, dat u er goed aan gedaan zoudt hebben, Lonsdale, ook enige politieagenten te laten aanrukken, zei Hopkins.

— Waarvoor? vroeg Lonsdale kortaf.

— Vraagt u dat nog? Natuurlijk, omdat die vrouw een aanslag op mijn leven heeft ondernomen. Zij is krankzinnig, en moet zo gauw mogelijk onschadelijk worden gemaakt.

— Op mij maakte zij helemaal niet de indruk van een krankzinnige, hernam Lonsdale schouderophal-

lend, maar dat doet er niet toe en dat is van later zorg. Hoofdzaak is, dat er voor deze vrouw wordt gezorgd vóór zij dood bloedt.

Er scheen hem iets te binnen te schieten en hij trad met de overigen weer het kantoorlokaal binnen, waar zich in een wandkastje, naar hij wist, enige verbandmiddelen bevonden, om bij nood te gebruiken.

Hij opende het kastje snel, nam er een rol verbandgaas uit en wat linnen, en ging vlug het aangrenzende kantoor van mijnheer Hopkins weer binnen, zonder te letten op zijn patroon en begon, zo goed hij kon, de hevig bloedende wond in de hand van de jonge vrouw te verbinden.

Toen hij hiermee klaar was, stond hij op en keek rond.

Maar hij zocht vergeefs naar de man, die hij als Houston had leren kennen. Hij was nergens meer te bespeuren.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES VERSCHIJNT

Toen de dokter bijna tien minuten later verscheen, gewapend met zijn instrumententas, vond hij de jonge Lonsdale nog steeds bij de gewonde.

De jongeman had Ella Manoury opgetild en voorzichtig neergelegd op de lange rustbank, die in het vertrek stond en keek toen met medelijden neer op het wasbleke gezicht, dat nog witter scheen, tussen de gitzwarte weelderige lokken er omheen.

De dokter liet zich in het kort op de hoogte stellen, waarbij beurtelings Lonsdale en Hopkins het woord

voerden, en keerde zich toen tot de gewonde vrouw.

Hij maakte de zwachtel los en zei goedkeurend tot Lonsdale, die vol belangstelling was blijven toezien, ondanks de vinnige blikken, die Hopkins hem zwijgend toewierp:

— Dat hebt u voor een leek knap gedaan, mijnheer.

Hij zuiverde de wonde zorgvuldig, verbond haar met jodoformgaas, constateerde dat de wond aan de schouder onbetekenend was, en bekeek toen enige tijd peinzend het onbewegelijke, dodelijke bleke gezicht.

Toen wendde zij zich tot Hopkins met de vraag:

— Hoe lang bevindt de vrouw zich in deze toestand van bewusteloosheid?

— Ongeveer een kwartier zou ik denken, ja, het is zeker niet langer dan een kwartier.

— Het duurt minstens al een half uur, klonk de rustige stem van Lonsdale.

— Een half uur al? antwoordde de dokter hoofdschuddend. Dat is heel vreemd. Zoveel bloed heeft zij toch niet verloren... het is vreemd.

Hij had de pols van de bewusteloze vrouw gegrepen, en stond een ogenblik onbewegelijk naast de rustbank stil.

Toen schudde hij nogmaals het hoofd, en hernam:

— De patiënte moet onmiddellijk vervoerd worden en ik zal de politie op de hoogte moeten brengen. Weet één van de heren soms, wie zij kan zijn?

— Ik heb haar nooit van te voren gezien, en ik weet niet wie zij is, dokter, antwoordde Lonsdale.

En Hopkins riep op zijn schelle, zenuwachtige toon:

— Zij is krankzinnig, zeg ik u toch. Zij kwam hier in mannenklederen, zij kwam om een aanslag te plegen op die brave Houston, een oude man, die zich uit noodweer van zijn revolver heeft moeten bedienen.

— Apropos, waar is die Houston? vroeg de dokter.

— Hij is verschrikt weggelopen, dokter, het voorval had hem blijkbaar erg aangegrepen, buitengewoon sterk aangegrepen, antwoordde Hopkins, en zijn benige vingers kraakten, toen hij ze over elkaar wreef. Maar hij zal wel terugkomen, ja, daarvan ben ik overtuigd, vast overtuigd.

— Dat hoop ik, antwoordde de

dokter droogjes. Hij zal in deze zaak wel moeten getuigen, evenals de overige leden van uw personeel.

— Maar moet er dan beslist een politiezaak van gemaakt worden? jammerde Hopkins klagend. Denk toch aan mijn goede naam, aan de goede naam van mijn zaak, dokter.

— Ik kan echt niet inzien, mijnheer Hopkins, in welk opzicht uw goede naam, noch die van uw zaak, door dit voorval benadeeld kunnen worden, antwoordde de dokter koeltjes. Het moet, om te beginnen, worden uitgemaakt, of deze vrouw werkelijk krankzinnig is, en als zij het niet is, dan mogen wij niet welfelen, dan moet het recht haar loop hebben. Voor het ogenblik heb ik niets anders te doen, dan mijn plicht, en dat is, deze vrouw te laten overbrengen naar de ziekenafdeling van de gevangenis.

— Is dat onvermijdelijk, dokter? vroeg Lonsdale, met een blik van diep medelijden op het strakke, witte gezicht van de jonge vrouw, die daar altijd nog roerloos op de rustbank lag.

— Ja, mijnheer Lonsdale, daaraan valt, helaas, niets te doen, antwoordde de dokter. Het spreekt vanzelf, dat deze zaak tot een oplossing moet worden gebracht. Ik voor mij vind het heel eigenaardig, dat een jonge en knappe vrouw zich als man vermomt, om een aanslag te plegen op een oude boekhouder, of wie die Houston dan anders geweest mag zijn. Sta mij toe, mijnheer Hopkins, dat ik even van uw telefoon gebruik maak?

— Als het onvermijdelijk is, dokter, als het werkelijk absoluut noodzakelijk is... stotterde de aangesprokene.

De dokter zei niets, maar liep op het telefoontoestel toe, en een ogenblik later had hij zich in verbinding gesteld met het dichtstbijzijnde

politiebureau, met het verzoek, zo snel mogelijk de ambulance te zenden voor het vervoer van een ernstig gewonde, bewusteloze vrouw, en ook een inspekteur en een paar agenten tot vaststelling van de staat van zaken.

Weer verliepen er tien minuten en gedurende die tijd werd er geen enkel woord gesproken in het vertrek, waar de vier personen bijeen waren.

De dokter was naast de rustbank op een stoel gaan zitten en keek aandachtig naar het witte gezicht, terwijl hij nu en dan zijn hand op het hart van de bewusteloze legde, of haar de pols voelde.

Toen hoorde Lonsdale hem bij zichzelf mompelen :

— Zij zou natuurlijk van schrik en opwindning het bewustzijn hebben kunnen verliezen, maar dan zou haar bewusteloosheid van een andere aard hebben moeten zijn. Ik begrijp werkelijk niet, waaraan ik deze zonderlinge verstijving van de spieren moet toeschrijven.

Nu klonken er voetstappen in de gang, en even later kwam er een inspekteur van politie binnen, vergezeld van twee agenten, terwijl twee brancarddragers in de gang bleven wachten.

De inspekteur werd met enige woorden op de hoogte gebracht.

Hij luisterde aandachtig toe, maakte een paar aantekeningen, en liep toen naar de als man verklede jonge vrouw toe, waarop hij haar zakken zorgvuldig begon te onderzoeken.

Hij vond er echter niets in, dan een portemonnaie met een paar pond sterling, een vlijmscherp geslepen, fraaie dolk in een schede, en verder een kort briefje, met een krachtige mannenhand geschreven, van tamelijk onbetekenende inhoud en ondertekend met de letters J. R.

Hij stak het papiertje zorgvuldig bij zich, eveneens het wapen, raapte ook de overblijfselen van de stukgeschoten browning op, welke hij in een stuk krantenpapier wikkelde en bij zich stak, waarna hij de brancarddragers wenkte binnen te komen, die het bewegingloze lichaam behoedzaam op de brancard neerlegden, en zich daarop verwijderden.

De inspekteur wendde zich nu tot Hopkins, en vroeg :

— Als ik het goed begrepen heb, mijnheer, dan was u met die Houston in uw kamer, toen de aanslag plaats had ?

— Ja, mijnheer, en het voorval heeft mij erg aangegrepen, erg, antwoordde Hopkins, terwijl zijn kleine mulzenogen als zoekend schenen rond te dwalen.

— Dat kan ik mij voorstellen, antwoordde de inspekteur droogjes. Hoelang was die Houston bij u in dienst ?

— Vijf of zes dagen, mijnheer.

— Hoe oud was hij ?

— Minstens zestig jaar.

— Kende u zijn antecedenten ?

— Hij was mij aanbevolen door een handelsvriend, naar zijn antecedenten heb ik niet gevraagd.

— U kunt zich dus niet voorstellen, wat die jonge vrouw bewogen kan hebben tot die aanslag ?

— Ik kan mij alleen voorstellen, mijnheer, dat zij krankzinnig was.

— Nu, dat zal het onderzoek wel uitwijzen. Hoe is de vrouw hier binnengekomen ?

— Dat kan ik u niet zeggen, zij stond plotseling in het vertrek, antwoordde Hopkins.

— Ik kan het wel zeggen, klonk de rustige stem van Lonsdale.

En met een paar stappen was hij bij het gordijn, schoof het opzij, en wees op de geopende tussendeur.

— Daardoor is zij binnen gekomen, zei hij.

De inspekteur trok zijn wenkbrauwen hoog op en hernam, zich opnieuw tot Hopkins wendend:

— En dat zoudt u niet gemerkt hebben?

— Ik zeg u toch van niet, blafte Hopkins. Ik zat met mijn rug naar die deur toe.

— Is die deur gesloten of geopend?

— Zij is steeds op slot.

— Dan moet de vrouw haar dus met een looper hebben geopend.

— Dat kan ik niet zeggen, ik kan alleen herhalen, dat zij ineens in het midden van het vertrek stond en op Houston schoot.

— Hoe komt het dat haar haar nu los hangt?

Hopkins haalde de schouders op, knipperde met de ogen, en antwoordde:

— Ik weet het niet.

— Weet u ook niet, of zij het valse snorretje, dat ik net heb gevonden, nog onder de neus had, toen zij binnen kwam? vroeg de inspekteur, de blik strak op het vossengezicht van Hopkins gevestigd.

— Een snorretje? herhaalde de makelaar stotterend, en er verspeide zich een vale tint over zijn gezicht, ofschoon hij zich echt niet kon voorstellen, in welk opzicht hij enig gevaar zou kunnen lopen, door bevestigend of ontkennend op die vraag te antwoorden. Wel zeker, ik herinner het mij nu, ik herinner het mij heel goed, zij had een kleine zwarte snor.

— Dan heeft zij zich die natuurlijk zelf afgerukt, nadat zij was binnen gekomen, hernam de inspekteur. Het is duidelijk, dat zij de man, die zij wilde doden, op het laatste ogenblik wilde tonen, welke vrouw er school onder dit mansuiterlijk. Wij hebben dus zonder enige twijfel met een wraakoefening te doen, maar ik moet bekennen dat het mij een

raadsel is, waarom een jonge en knappe vrouw zich wil wreken op een oude en volgens de beschrijving hele lelijke man van over de zestig.

— Ik herhaal u immers, dat ze krankzinnig was, antwoordde Hopkins.

— Hoe weet u dat? vroeg de inspekteur kalm.

— Wel, het bleek uit haar hele optreden. Moet een vrouw dan niet krankzinnig zijn, die het op het leven van een oude, eenvoudige en eerbiedwaardige man voorzien heeft?

De inspekteur antwoordde niet dadelijk, maar scheen ergens over na te denken.

Toen hernam hij, terwijl hij zijn notitieboekje wegborg:

— Wij zullen dit alles wel zien als de vrouw weer tot bewustzijn is gekomen. In ieder geval zult u ons verplichten, mijnheer Hopkins, u ter beschikking van de politie te houden.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer, antwoordde de makelaar en zijn stem had een schorre klank.

Er werden nog enige formaliteiten vervuld en daarna verdween de inspekteur in gezelschap van de dokter, nadat hij Hopkins verzocht had, Houston onmiddellijk bij hem te zenden, zodra hij zou zijn teruggekeerd.

Maar toen Hopkins de deur achter de heren gesloten had en weer alleen was, stond hij een ogenblik als een kleine, gedrochtelijke duivel in zichzelf te grinniken, zijn dorre handen over elkaar wrijvend en mompelde toen grijnslachend voor zich heen:

— Jullie kunnen lang wachten vóór de eerbiedwaardige, oude Houston bij jullie komt. Over een paar uur is hij veilig aan boord van de Mauretania, en wat Ella Manoury betreft, zij zal ons niet meer schaden, nee, dat zal zij niet. Als u uit

haar mond nog ooit een beschuldigende verklaring wilt horen, dan zult u moeten wachten tot de jongste dag.

Diezelfde middag al stond in de meeste bladen een kort verslag van wat er op het kantoor van Jerome Hopkins was gebeurd.

Het was zeker een geheimzinnige zaak en men zou zich niet in Engeland hebben moeten bevinden, als de bladen zich niet met gretigheid op dit voorval hadden geworpen, waarin een mysterieuze vrouw, jong en knap, zo'n belangrijke rol scheen te spelen.

De bladen meldden onder meer, dat de gewonde vrouw, die de aanslag gepleegd had, nog altijd in haar zonderlinge toestand van verdoving verkeerde en sommigen gaven een tamelijk volledige persoonsbeschrijving van haar.

Niemand echter kende haar naam en die was ook voor de politie een raadsel, ofschoon zij direkt naar alle kanten een onderzoek had ingesteld, om te proberen de identiteit van de jonge vrouw te ontdekken.

Zij slaagde er in het spoor tot aan het hotel van Lyon te volgen, maar toen was zij nog niet veel wijzer. Zij was daar ingeschreven onder de naam Humphrey Dunbar en dat was blijkbaar niet haar eigen naam.

Omstreeks drie uur in de middag kwamen deze berichten onder de ogen van John Raffles.

De Gentleman-Inbreker zat op dat ogenblik in de grote conversatiezaal van de Windsorclub, waarvan hij vice-president was, onder de naam Lord William Aberdeen, een welbekend en zeer rijke filantroop.

Raffles was toen juist nog niet lang geleden teruggekeerd van een tamelijk langdurige reis, die hij echter niet voor zijn genoegen had ondernomen, maar uitsluitend met het doel, de arme Ella Manoury in vei-

ligheid te brengen en vervolgens om zich meester te maken van zijn doodsvijand, de Meester van het Genootschap van de Gouden sleutel, Erle Wilson.

Het was een inspannende tocht geweest en men weet, dat het ondanks alles vergeefs was geweest, daar Wilson er in geslaagd was, met behulp van een medeplichtige te ontsnappen van het schip, dat hem naar Londen had moeten overbrengen.

Raffles zat in een gemakkelijke stoel, niet ver van een van de brede ramen, die uitzicht gaven op de Oxfordstreet en las het bericht wel driemaal over, wenkte toen naar de grote leestafel in het midden van het vertrek, in de richting van een jongeman, die het gebaar spoedig opmerkte en haastig kwam aanlopen.

Het was Charles Brand, de trouwe vriend van de Grote Onbekende, die te Londen bekend was als sekretaris van Lord Aberdeen.

— Wat is er? vroeg hij op levendige toon, toen hij Raffles genaderd was.

— Lees dit berichtje eens.

Brand ging tegenover Raffles zitten, las het bericht aandachtig, en liet toen het blad langzaam zakken, terwijl hij Raffles met zijn grote, blauwe ogen vragend aankeek.

— Waarom laat je mij dit bericht lezen? vroeg hij toen zacht.

— Begrijp je dat niet? Zegt de persoonsbeschrijving van die verklede vrouw je dan niets?

Inplaats van te antwoorden, bracht Brand de krant weer voor zijn ogen, las het nog eens over en legde het plotseling weer neer, zich dicht tot Raffles overbuigend en zeggend:

— Mijn hemel, dat signalement zou voortreffelijk passen bij je beschermeling, Ella Manoury.

— Op haar en op niemand anders,

Charles, antwoordde Raffles op ernstige toon. En het hele bericht bevestigt die mening. Je weet hoe de zaak zich heeft toegedragen. Wij hadden haar naar een van mijn schateilanden gebracht en nadat wij dat moesten ontruimen, vluchtend voor de kannibalen, hebben wij haar met de machine naar Londen teruggebracht en daar heeft zij mij direkt verlaten, vóór ik haar kon tegenhouden en haar laatste woorden waren: Dat zij zich bloedig zou wreken op de man, die haar zo diep ongelukkig had gemaakt en die mijn goods-vijand was.

— Dus je denkt, dat die Houston...

— Niemand anders is dan Wilson.

— Maar dan zou die Hopkins een buitengewoon grote schurk moeten zijn.

— Welnu, niets belet ons, dat aan te nemen, concludeerde Raffles kalm. Wij zullen trouwens gauw weten, waaraan wij ons te houden hebben. Ik wil Ella Manoury zien.

— Hoe zou het komen, dat zij nog steeds bewusteloos is?

— Ik weet het niet en het feit maakt mij erg ongerust, antwoordde Raffles. Ik ben bang, dat men zo onvoorzichtig is geweest die beide schurken een ogenblik met haar alleen te laten, nadat zij gewond was, en wie weet hebben zij daarvan gebruik gemaakt om die rampzalige vrouw snel iets in te geven, dat haar langzaam maar zeker moet doden.

— Hoe denk je in de ziekenzaal van de gevangenis door te dringen?

— Zover ik kan zien, bestaat er maar één middel, Charles. Ik zal mij voor dokter moeten uitgeven, die vol belangstelling komt informeren naar de aard van de zonderlinge bewusteloosheid, waarin de patiënte verkeert, en voor alle zekerheid zal ik me dan tevens wapenen met de tegengiften, die ik tegen verschillende soorten van vergiftiging heb uit-

gevonden. Maar wij zullen ons moeten haasten. Ik ben bang, dat Ella in doodsgevaar verkeert. Iedere minuut kan kostbaar zijn.

De beide vrienden stonden haastig op, liepen naar de hall en lieten zich daar hun overjas en hoed geven door een van de gediensstige vestiaire-bewakers.

Zij riepen, buiten gekomen, een taxi aan en de chauffeur kreeg opdracht, hen naar het begin van de Victorialaastreet te rijden.

Daar stond één van de huizen van Raffles, opzettelijk gekocht met het doel om als een soort strategisch steunpunt te dienen, vanwaar hij zijn ondernemingen kon beginnen en waar hij zich kon terugtrekken, als de politie hem het vuur wat al te na aan de schenen legde.

Het huis had drie ingangen en stond, door een onderaardse tunnel, onvindbaar voor iedereen, die niet was ingewijd, in verbinding met de ondergrondse werkplaats van de Gentleman-Inbreker, die zich bevond onder de tuin, zich uitstrekkend achter het prachtige huis, dat Raffles als Lord Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde.

Hier vond men alles, wat Raffles nodig had om zich te kunnen vermommen en bovendien waren er steeds enige dozijnen blikken met verduurzaamde levensmiddelen aanwezig, om er desnoods enige dagen achtereen te kunnen blijven, zonder genoodzaakt te zijn het huis te verlaten.

Raffles en Brand gingen direkt aan de slag, zodra zij het huis bereikt hadden en dit waren binnengegaan door een van de drie toegangen.

Zij openden de geheime bergplaats, namen er de nodige kleren uit, die onder geen enkele omstandigheid in hun dagelijks leven mochten worden gedragen en daarop lie-

ten zij hun gezicht een totale verandering ondergaan met behulp van kleurmiddelen, waarvan Raffles het geheim bezat, en die in niets leken op de bij acteurs of pasbeginnende detektives gebruikte schmink, die niets anders is dan een soort vet, vermengd met een of andere kleurstof, en die zich voor de kenner al heel snel verraadde.

Met behulp van zijn kleurwaterjes wist Raffles aan zijn gezicht iedere verlangde tint te geven en ditmaal had hij een gezond rood uitgezocht, dat goed zou passen bij het spierwitte hoofdhaar en de volle, witte baard, waarmee hij zich dacht uit te dossen.

Met behulp van mastike plakte hij een paar voortreffelijk vervaardigde wenkbrauwen van echt mensenhaar boven de ogen, die de zijne volkomen verborgen en met een fijn penseel, in de kleurstof gedompeld, trok hij zich de rimpels op het gezicht, die men naast de ogen en mondhoecken van oude mensen ziet.

De donkere wimpers werden wit gemaakt met de inhoud van een ander flesje en tenslotte werd de pruik opgezet, een prachtig gemaakt kunstwerk, die overal volkomen vast aan het hoofd sloot en zelfs op korte afstand niet te onderscheiden was van echt haar.

Charles Brand had zich voorzien van een pruik, donkerblond, glanzend haar en in het midden gescheiden, en nadat hij zijn wenkbrauwen donkerder had gekleurd en een bril met schildpad montuur op zijn neus had gezet, zag hij er werkelijk deftig en geleerd genoeg uit, vooral toen hij zijn grijs wandelkostuum had verwisseld tegen een statig, zwart gekleed jacquet.

Toen de beide vrienden elkaar eens opnamen, konden zij tevreden zijn. Zij waren zo uitstekend vermomd, dat zij nauwelijks elkaar

herkenden.

Nadat Raffles zich voorzien had van een platte, geel leren tas, die een aantal medische instrumenten bevatte, en ook een klein etui met enige flesjes, die alle een verschillende tegengif bevatten, maakten de twee mannen zich klaar om te vertrekken.

Zij overtuigden zich, dat er geen spionnen in de buurt waren, dat er nergens een auto wachtte en daarna verlieten zij het huis door een andere deur, dan waardoor zij binnen waren gegaan en riepen een voorbijrijdende taxi aan.

Raffles gaf de chauffeur het adres op van de gevangenis in de wijk, waar zich het kantoor van Hopkins bevond en een half uur later had de wagen de plaats van bestemming bereikt en stopte voor het sombere gebouw, bestemd om er de gedetineerden op te sluiten, een soort huis van bewaring dus.

Raffles en Brand stapten uit en stapten op de deur toe van de woning van de hoofdconciërge.

Een proper dienstmeisje deed open, nadat Raffles gebeld had en liet de beide heren binnen, nadat Raffles zegde, dat Dr Hope en zijn assistent Kelly de wens te kennen gaven een ogenblik met de directeur te spreken.

Het dienstmeisje, dat de beide bezoekers in een kleine wachtkamer had gelaten, waarvan het enige raam ook al van armdikke tralies voorzien was, wat het vertrek er niet gezelliger op maakte, liet de beide heren alleen en een ogenblik later kwam de hoofdciëpier binnen, aan wie Raffles nogmaals zijn verlangen te kennen gaf, met de directeur te willen spreken.

— Wilt u mij zeggen, dokter, wat het doel van uw bezoek is, vroeg de hoofdciëpier. Ik weet niet of de directeur op dit ogenblik wel gelegenheid

heeft, om u te ontvangen.

— Ik hoef geen geheim te maken van het doel van mijn komst, goede vriend, antwoordde Raffles. Zo even heb ik de bladen gelezen en ik vond daarin een bericht, dat mij getroffen heeft. Er is sprake van een vrouw die hier vanochtend in bewusteloze toestand moet zijn binnengebracht en nu in een ziekenzaal ligt.

— O, ik weet al wie gij bedoelt, nummer 14, riep de cipier uit. De zaak in de Cromwellstreet, nietwaar?

— Juist, zo is het. Ik heb een bijzondere studie gemaakt van verstijvingsgevallen en het zou mij bijzonder veel waard zijn, de patiënte even te mogen zien.

De hoofdcipier dacht een ogenblik na en zei toen:

— Ik geloof niet, dokter, dat er bezwaar tegen zal zijn, u dit toe te staan. Maar ik zou het eerst aan de directeur moeten vragen. Hebt u soms een kaartje bij u?

— Hier is het, zei Raffles en hij gaf de man een keurig visitekaartje, waarmee de man zich verwijderde, na zich te hebben verontschuldigd.

Hij bleef ongeveer tien minuten weg en daarna kwam hij terug met het verzoek hem te willen volgen. De directeur had toestemming gegeven, dat Dr Hope en zijn assistent de nog altijd bewusteloze patiënte mochten onderzoeken.

De hoofdcipier stapte een aangrenzend vertrek binnen en nam uit een goed gesloten kast een bos sleutels, waarna hij de heren voorging.

Het bleek nu, dat zijn eigen woning geheel afgezonderd lag van de eigenlijke gevangenis en hij moest een sleutel gebruiken, om in de bindingsgang een zwaar stalen deur te openen.

Hij sloot deze deur weer zorgvuldig achter zich en daarna volgden

Brand en Raffles hem naar de eerste verdieping van de gevangenis, waar de ziekenzaal lag.

Voor de deur verzocht hij hen een ogenblik te wachten en de twee mannen zagen hem binnengaan en zacht even praten met de verpleegster, die met de handen op de rug heen en weer liep over het brede pad, met een cocosloper belegd, dat de twee rijen bedden van elkaar scheidde.

Vervolgens kwam hij weer terug, liet Raffles en Brand binnengaan en sloot de deur weer.

De beide vrienden zagen onmiddellijk, dat zij in de zaal van de **zwaarzieke patiënten stonden, voor** wie iedere mogelijkheid om te ontvluchten was uitgesloten. De ramen, hoewel de kozijnen niet meer dan twee meter van de vloer waren verwijderd, hadden geen tralies.

Er stonden dertig bedden in de zaal, waarvan er op dit ogenblik maar zeven bezet waren en het bleek, dat in de zaal alleen vrouwen verpleegd werden.

De bewaakster was een zware, grof gebeende vrouw met geweldige knuisten, en die desnoods in staat zou zijn geweest om zich een viertal sterke mannen van het lijf te houden. Aan een sterke riem om het middel, droeg zij een kleine sleutelbos.

Zij kwam de zogenaamde dokter tegemoet en zei met een stem van een dragonder:

— U wilt nummer 14 onderzoeken, dokter. Die daar met het lange, zwarte haar.

Raffles trad op het aangewezen bed toe en een enkele blik op het marmerbleke gezicht was voldoende, om hem te overtuigen, dat zijn vermoedens gegrond waren.

Die vrouw was... Ella Manoury.

HOOFDSTUK IV.

DE SCHIINDODE

Ook Brand had de jonge vrouw onmiddellijk herkend, ofschoon haar ogen gesloten waren, maar zij pasten er wel op, hun gevoelens door een blik of een uitroep te verraden.

Raffles stapte zwijgend voor het bed en bekeek het gezicht van de vrouw aandachtig.

Hij drukte de top van zijn wijsvinger voorzichtig op het vlees, dat kil aanvoelde en bemerkte, dat hij een kuiltje veroorzaakte, dat zich maar heel langzaam weer opvulde.

Hij voelde de pols van de bewusteloze, probeerde een van de oogleden op te tillen, wat hem slechts met moeite gelukte en waardoor hij zag, dat de oogappel bijna geheel was weggedraaid, en alleen het porceleinachtige wit van het oog te zien was, en stak tenslotte voorzichtig de punt van een lancet in een van de bloedrijkste delen van het gezicht, de oorlel.

Er druppelde langzaam een helder gele stof uit, die op alles leek, behalve op bloed.

Er lag een uitdrukking op het gezicht van Raffles, die erg ernstig was, toen hij zich oprichtte en tot de verpleegster de vraag richtte:

— Hoe lang is deze vrouw hier?

De oppasseres wierp een blik op de eenvoudige klok boven de deur en antwoordde:

— Het is nu juist vijf uur en een kwartier geleden, dat zij haar hier brachten.

— Als wij het vervoer er bij rekenen, moet zij dus ongeveer zes uur in deze toestand hebben verkeerd, mompelde Raffles half luid.

Daarop wendde hij zich tot Brand, die vol aandacht had toegeluisterd en zei:

— Dit is zeker een ongewone bewusteloosheid, waarde Kelly. Zij lijkt op een schiindode, maar zij is het niet. Het hart klopt heel zwak, maar de samenstelling van het bloed blijkt mij volkomen gewijzigd te zijn. Het is alsof alle rode bloedlichaampjes door een onnaspeurlijke oorzaak uit het bloedserum zijn verdwenen. De polsslagen is bijna onmerkbaar en de ademhaling is zo goed als verdwenen. Het staat voor mij vast, dat deze bewusteloosheid geen enkele overeenkomst vertoont met een van die flauwtjes, door bloedverlies veroorzaakt.

Een ogenblik stond Raffles in gepeins verzonken en toen scheen hem plotseling iets te binnen te schieten.

Hij wendde zich weer tot de oppasseres en vroeg:

— Weet men al wie de vrouw is?

— Nog niet dokter, maar men zal het gauw genoeg weten, antwoordde de vrouw.

— Waarom?

— Omdat de politie op het ogenblik bezig is, het misdadigers-album te raadplegen, daar een van de detectives, die hier geweest zijn, de vrouw meende te herkennen, maar er nog niet geheel en al zeker van was. Hij dacht dat het een zekere Ella Manoury kon zijn, en daarvan is een foto in handen van de politie.

Raffles klemde de lippen op elkaar en hij wisselde een snelle blik met Brand.

Onmiddellijk had hij begrepen, dat

de jonge vrouw nu in zeer groot gevaar verkeerde.

En dat niet alleen van de kant van de politie, maar in veel erger mate nog van de kant van haar vroegere makkers.

Zodra het bekend werd dat de arme vrouw zich in het ziekenhuis bevond en nog niet dood was, zouden de handlangers van Erle Wilson alles in het werk stellen, om haar te bereiken en haar onschadelijk te maken vóór zij de geheimen van het genootschap zou kunnen verraden.

Weer boog hij zich over de bewusteloze vrouw heen, keek even naar de verbonden hand en bukte zich toen plotseling dieper over de half ontholte arm.

Niet ver van de pols, aan de binnenkant van de onderarm, had zijn scherpe blik een zeer klein, lichtbruin stipje ontdekt, waar omheen de huid iets opgezwollen scheen te zijn.

Hij haalde zijn vergrootglas te voorschijn, bekeek het puntje met de grootste aandacht en stond toen langzaam op, terwijl hij de loupe weer wegborg.

Hij richtte zich toen tot Brand en zei, na hem snel een wenk te hebben gegeven:

— Ik tast nog in het duister omtrent de aard van de bewusteloosheid, waarde Kelly, maar ik geloof, dat zij overeenstemt met wat wij in de latijnse vakterm noemen...

Maar inplaats van de taal van Virgilius te gebruiken, vervolgde Raffles snel, in een taal die alleen voor Brand verstaanbaar was:

— Leid de aandacht van die vrouw een ogenblik af, houd haar aan de praat.

Brand knikte wijs met het hoofd, alsof Raffles hem een diepzinnige mededeling had gedaan en wist daarna handig de hoofdcipier en de

bewaakster in een levendig gesprek te wikkelen, terwijl de dokter zich schijnbaar opnieuw in zijn onderzoek verdiept had.

Met de rug naar de kleine groep toegewend, opende Raffles snel zijn instrumententas, vulde een fijn injectie-spuutje met de inhoud van een van de flesjes, die hij had meegebracht en het volgende ogenblik had hij in de holte van de elleboog de vrouw een onderhuidse inspuiting toegediend.

Hij borg het spuitje vlug weer op, sloot de tas en wendde zich om, terwijl hij hardop zei:

— Ik kan er op dit ogenblik, tot mijn spijt moet ik het bekennen, niet uit wijs worden. Ik hoop, dat mijn collega hier uit de gevangenis, gelukkiger zal blijken te zijn. Zeg mij eens, heeft men al pogingen gedaan, om haar uit deze bewusteloosheid te doen ontwaken?

Deze vraag was tot de bewaakster gericht, die schouderophalend antwoordde:

— De dokter heeft al wat geknoeid met azijn, vlugzout en zo meer, maar ik geloof, dat zij er vóór vannacht wel tussenuit geknepen zal zijn.

— Misschien hebt u gelijk, misschien ook niet. Ik zou, als ik daarvoor verlof kon krijgen, graag nog eens terugkeren, overmorgen bijvoorbeeld.

— Ik denk wel, dat de directeur het zal toestaan, dokter, als ze dan tenminste nog leeft, zei de hoofdcipier. Hij scheen het onderzoek als geëindigd te beschouwen en deed een paar passen naar de deur.

Raffles wierp nogmaals een blik op het marmerbleke gezicht en daarna gingen de beide mannen weer weg, na de bewaakster te hebben toegeknikt.

Langs dezelfde weg bracht de hoofdcipier hen weer terug en zij

kwamen alleen vrouwelijke beambten tegen, waaruit Raffles terecht afleidde, dat zij hier in de vrouwenafdeling van de gevangenis waren.

Zodra zij weer op straat stonden, vroeg Brand nieuwsgierig:

— Welnu?

— Welnu, Charles, het is zoals ik dacht. Dat beest van een Wilson heeft, nadat hij haar zwaar heeft verwond, de kans schoon gezien haar met een scherp vergiftigd voorwerp in de arm te prikken.

— Maar hoe komt het dat zij er niet al aan gestorven is?

— Dat heeft zij alleen aan haar wonden en aan niets anders te danken, Charles, antwoordde Raffles. Als de ellendeling haar, bijvoorbeeld, in de hals had gestoken of in de borst, dan zou zij nu zeker al dood zijn, maar hij trof haar in de benedenarm, die al bijna helemaal bloedleeg was en daardoor kon het vergift nog maar langzaam werken. Ik ben echter overtuigd, dat de ongelukkige vrouw toch zou moeten sterven, zodra de bloedsomloop in de arm weer hersteld was.

— Wat heb je met haar gedaan, terwijl ik met die beide mensen sprak?

— Ik heb haar een tegengift toegediend en nu durf ik wel verzekeren, dat zij buiten onmiddellijk gevaar is.

— Wanneer zal zij nu wakker worden?

— Over acht en veertig uren ongeveer.

— Daarom wilde je dus overmorgen terug komen?

— Ja, ik wil proberen zo kort mogelijk vóór haar ontwaken aan haar bed te zijn om haar tersluiks een geschreven waarschuwing te kunnen toestoppen, die zij gauw genoeg zal vinden. Zij moet weten, dat er vrienden waken, die haar zullen beschermen en ik zal haar enige aan-

wijzingen geven, hoe zij zich heeft te gedragen.

— Geloof je dat de politie zal ontdekken, wie zij is?

— Op het tegendeel zullen wij tenminste maar niet rekenen. Wij moeten onze uiterste krachten inspannen, om haar daar zo gauw mogelijk weg te halen, want de macht van het Genootschap van de Gouden Sleutel is zeer groot en wanneer de bende weet, dat zij in de gevangenis wordt verpleegd, zullen zij het uiterste doen, om haar te doden, nog vóór zij verhoord kan worden en het misdadigersgenootschap schade kan berokkenen. Bovendien is het voor het prestige van de bende noodzakelijk dat degenen, die zich tegen de Meester verzetten, zwaar gestraft worden.

— Hoe denk je over die Hopkins?

— O, er is nu voor mij geen sprake meer van, of die kerel is een geheime medeplichtige van Wilson en dus een lid van de bende.

— Geloof je dat die zogenaamde Houston nog terug zal komen in zijn betrekking?

— Dan zou hij al erg onvoorzichtig zijn.

— Maar hoe zal Hopkins dat weg blijven kunnen verklaren? Hij moet toch begrijpen, dat de politie het eigenaardig zal vinden, dat die Houston, op wie de aanslag gepleegd is, maar steeds onder water blijft.

— Wel, dat is een zaak, die hem beslist niet aangaat. De politie kan hem toch moeilijk verantwoordelijk stellen, voor wat zijn personeel doet of laat. Maar ik zal die boef in het oog houden van dit ogenblik af. Het is een gelukkig toeval, dat zijn kantoor in dezelfde straat is gevestigd, waar ons huis is. Wij kunnen elkaar nu gemakkelijk aflossen.

Raffles begon direct uitvoering te geven aan dit voornemen en van dat ogenblik af werd Hopkins, zonder er

iets van te vermoeden, bij iedere stap die hij deed, nagegaan.

Maar niet alleen deden dit Raffles en zijn beide metgezellen Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson, die aan vele van zijn avonturen 'n werkzaam aandeel had gehad, maar ook Philip Lonsdale, die zich bleek te ontpoppen als een schrander amateur-detektive, en wiens argwaan direkt gewekt was, zodra hij getuige was geweest van het toneeltje in het kantoor van zijn baas.

Het spreekt vanzelf, dat hij in de verste verte niet wist of zelfs maar vermoedde, wie die Houston wel was geweest en zijn verdenkingen waren erg vaag, en toch zei een inwendige stem hem, dat hier een laagharige intrige bestond, waarin de beide mannen, Houston en Hopkins, een rol speelden.

Lonsdale was een romantische jongeman. De vrouw, die de aanslag gepleegd had, was jong en knap en had zijn belangstelling gaande gemaakt en zo kwam het, dat ook hij zijn baas volgde, zo goed en zo kwaad als het ging, vermomd, hetgeen echter niet belette, dat Raffles hem nog in de loop van dezelfde avond herkende, maar hem glimlachend zijn gang liet gaan, zodra hij de toedracht van de zaak begreep.

Die helper kon hem in ieder geval niet schaden en men weet toch nooit, hoe een koe een haas vangt.

Maar al ontsnapte Hopkins ook geen uur aan de waakzaamheid van Raffles en zijn vrienden, van Houston was absoluut niets meer te zien.

Hij scheen wel door de grond gezakt te zijn en alle nasporingen in die richting waren vergeefs.

Zo gingen twee dagen voorbij en het uur brak aan, waarop Raffles onder het mom van Dr Hope opnieuw naar de gevangenis zou gaan

om te horen hoe het met de patiënte stond.

Wat hij van haar wist, had hij alleen in de bladen kunnen lezen en al was het niet veel, het stelde hem toch gerust. Zij lag nog altijd bewusteloos op bed en de doktoren verklaarden, dat zij voor een raadsel stonden, en dat ze hier te doen hadden met een geval, dat ze nog nooit onder de ogen hadden gehad.

Toen Raffles dit alles las, mompelde hij voor zich heen:

— Als de heren zich maar eens wat meer hadden bezig gehouden met de studie van de Indische vergiften, dan zou het geval heel wat minder raadselachtig voor hen zijn.

Vóór Raffles weer naar de gevangenis ging, had hij een klein zakje in de hand, dat direkt de aandacht trok van Brand, die al op hem wachtte, om naar het huis in de Victoriastreet te gaan, om zich daar weer te vermommen.

— Wat heb je daar? vroeg hij nieuwsgierig.

— Ik heb net een poedertje gemaakt, Charles, waarvan ik mij veel voorstel, antwoordde Raffles glimlachend. Het is geen onbekend middel voor je, want je hebt er de werking wel eens vroeger van kunnen zien.

— Voor wie is het bestemd?

— Voor Ella Manoury, natuurlijk. Ik moet het wel toepassen, want je hebt natuurlijk ook in het ochtendblad van de Times gelezen, dat de politie eindelijk haar foto in het misdadigersalbum heeft gevonden en op dit ogenblik evengoed weet, wie ze is als wij. Er moet snel gehandeld worden, anders zouden de trawanten van Wilson ons misschien vóór zijn.

Raffles had onder het spreken een beetje van de inhoud van het zakje, dat uit een heel fijn poeder bleek te bestaan, bijna zo fijn als as, in een

klein papiertje gedaan en dit zorgvuldig dichtgevouwen.

Hij stak het nu in zijn vestzakje, schreef vervolgens een paar woorden op een stukje papier en borg ook dit weg.

Vervolgens gingen de vrienden naar het huis in de Victoriastreet en nadat zij zich opnieuw met grote zorgvuldigheid hadden vermomd, gingen zij op weg naar de gevangenis, waar Raffles opnieuw toestemming kreeg een onderzoek in te stellen naar de toestand van de vrouw, die van dit ogenblik af als gevangene werd beschouwd.

Hij had de tijd zo juist berekend, dat het nog maar een half uur zou kunnen duren, voor de vrouw uit haar bewusteloosheid zou ontwaken.

De beide mannen troffen weer dezelfde waakster in de zaal aan en werden dadelijk bij de patiënte toegelaten.

Zij bleek zelfs geen vingerlid te hebben verroerd en het was alsof Raffles en Brand haar pas een paar minuten geleden verlaten hadden.

Raffles ging naast het bed zitten, nam de pols van de vrouw tussen zijn slanke, gespierde vingers en glimlachte.

Heel zwak, maar toch waarneembaar, klopte het bloed in de grote slagader. De insputting met het tegengift had dus haar uitwerking niet gemist en de jonge vrouw kon van dit ogenblik af als buiten gevaar worden beschouwd. Haar ontwaken was slechts een kwestie van een half uur, misschien nog korter.

Brand had dadelijk begrepen, dat de proef van Raffles geslaagd was en dat de vrouw gauw zou ontwaken.

Maar nu rees de vrees bij hem, wat er met haar zou gebeuren, wanneer zij weer tot bewustzijn zou zijn gekomen.

Waar zou Ella Manoury be-

vrijd zijn uit de handen van de ellendelingen, die haar dood gewild hadden, maar zij zou moeten terechtstaan wegens medeplichtigheid aan vroeger door haar minnaar bedreven misdaden en met minder dan tien jaren eenzame opsluiting zou men de rampzalige vrouw wel niet straffen.

Maar toen Brand naar het gezicht van Raffles keek, zag hij daarop geenszins angst of ongerustheid, maar niets anders dan vertrouwen op eigen kracht en voldoening.

En met die aanblik keerde direkt in het hart van de jongeman de rust en het geloof in Raffles' wonderbare geestkracht en schranderheid terug.

De zaalbewaakster had de zogenaamde dokter nieuwsgierig aangekeken en vroeg nu :

— Geloof u, dokter, dat er nog iets van die vrouw terecht komt ?

— Als u daarmee soms bedoelt, of zij zal genezen, dan ben ik bang, dat ik ontkennend zal moeten antwoorden, zei Raffles kortaf. De toestand is eerder slechter, dan beter geworden. Wat zegt de gevangenis-dokter van de patiënte ?

— Hij begrijpt er, geloof ik, niet veel van, dokter. Maar hij geeft haar toch geen twee dagen leven meer, dat is zeker.

— Heeft de patiënte zich een enkel ogenblik bewogen ?

— Zij heeft daar al die tijd gelegen, alsof zij al dood was, antwoordde de vrouw schouderophallend. Als u wilt weten hoe ik er over denk, dan wil ik u wel zeggen, dat ik haar al voor dood houd, en dat al de doktoren er geen sikkepit van weten, als zij zeggen, dat er nog leven in dat lievertje is.

Raffles keek de bewaakster met een ironische glimlach aan en zei toen op een toon van volmaakte ernst :

— Wie weet blijkt het wel, dat

u gelijk hebt, goede vrouw. Ik voor mij ben bang, dat het gaat aflopen en dat de ongelukkige geen dag meer te leven heeft.

Raffles had dit zo nadrukkelijk gezegd, dat Brand een beweging van schrik niet kon onderdrukken en zich afvroeg of hij zich dan net vergist had en ook Raffles overtuigd was, dat Ella verloren was.

Maar daar ving zijn oor een paar woorden op, door de Grote Onbekende in hun geheimtaal gesproken en dadelijk wendde hij zich tot de bewaakster en betrok haar in een druk gesprek zodat Raffles gelegenheid kreeg zich met de bewusteloze vrouw bezig te houden, zonder dat dit bijzonder opviel.

Daar Raffles met de rug naar het pratende tweetal stond toegekeerd, kon Brand niet zien wat hij deed,

maar hij meende even een zacht geritsel te horen als van een papier, dat wordt opengevouwen en daarop het tikken van een instrument tegen iets hards. Het konden wel de dichtopeengesloten tanden van de vrouw zijn.

Na verloop van een minuut ongeveer, wendde Raffles zich opnieuw tot de bewaakster en hernam hoofdschuddend :

— Ik geloof, dat wij hier niet terug hoeven te komen, want als ik mij niet bedrieg dan is het einde nabij.

De bewaakster vergenoegde er zich mee, de schouders op te halen en bromde toen half voor zich heen :

— Als zij er tussenuit knijpt, wel, dan zal er ook niet veel bijzonders aan haar verloren zijn.

HOOFDSTUK V.

IN LEVENSGEVAAR

Enige ogenblikken later stonden de beide vrienden weer op straat.

Het gezicht van Raffles stond ernstig.

Zijn lippen waren dicht opeengesloten en de grote, grijze ogen hadden een sombere uitdrukking.

Hij stapte haastig enige tijd naast Brand verder, zonder zich blijkbaar bewust te zijn van de tegenwoordigheid van zijn vriend.

Tenslotte kon Brand zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en hij vroeg :

— Geloof je werkelijk, dat de arme vrouw zal sterven, Edward ?

— Nee, Charles, nee. Tenminste niet aan de gevolgen van de vergif-

tiging, die Willson op zijn geweten heeft.

Brand liet een gedempte kreet van schrik horen.

— Niet dàaraan ? Dus aan iets anders ?

— Misschien, antwoordde Raffles kortaf.

— Wat zijn nu je plannen ?

— Met betrekking tot Ella kan ik voorlopig niets doen. Ik moet wachten. Maar werkeloos blijven kan ik niet. Wij moeten en wij zullen die vervloekte Wilson opsporen. Het denkbeeld is me onverdragelijk, dat die man op vrije voeten is en in staat, om die ongelukkige vrouw weer opnieuw te achtervolgen met

zijn wraakzucht. Hij moet tot iedere prijs onschadelijk worden gemaakt, hoe dan ook.

— Maar Edward, we hebben niet het minste aanknopingspunt. We zijn als het ware machteloos, riep Brand wanhopig. Londen is zo ontzaglijk groot en de schurk heeft een groot aantal vrienden, bij wie hij een onderdak heeft kunnen zoeken. Als Ella maar in staat was iets te zeggen, dan was het wat anders. Zij zou ons de namen van de vrienden kunnen noemen en één voor één zouden wij hen kunnen bespionneren, al duurde het een jaar. Tenslotte zouden wij dan toch zijn verblijfplaats ontdekken.

Raffles bleef een ogenblik peinzend voortlopen en zei toen, met een ruk het hoofd opheffend:

— Wij moeten het binnen veertien dagen, binnen een week weten, waar hij uithangt. De ogenblikken zijn te kostbaar.

— Dat zal onmogelijk gaan, Edward, want bedenk, dat Ella, zelfs als zij geneest, ons niets meer zal kunnen vertellen, want dan zal ze dadelijk van de ziekenzaal naar een celgevangenis worden overgebracht.

— Zij zal niet genezen.

— Wat zeg je daar? riep Brand verschrikt. Ben je daar zeker van?

— Zij zal sterven Charles, en dat nog vóór het donker is.

— Mijn hemel, en dat zeg je zo rustig? antwoordde Brand, terwijl hij Raffles met grote ogen aankeek.

Er kwam een zonderlinge glimlach om de lippen van de Gentleman-Inbreker toen hij ten antwoord gaf:

— Wees niet bang, Charles, als ik zeg, dat zij zal sterven, dan wil ik daarmee zeggen, dat zij het alleen in schijn zal doen, voor het oog van de wereld, als ik het zo mag uitdrukken. Voor mij echter zal ze leven.

— Dus... dat poeder...

— Het poeder, dat ik haar niet zonder moeite tussen de tanden heb weten te brengen, zal tengevolge hebben, dat ze niet meer bij kennis komt, maar over enige uren enige krampachtige bewegingen zal maken en dan zal overgaan in een soort slaap, zo bedriegelijk lijkend op de dood, dat de gevangenisarts, die trouwens geen groot licht schijnt te zijn, er zich in moet vergissen en het bewijs van overlijden zal tekenen.

— En dan?

— Dan zal men haar natuurlijk begraven en van het ogenblik af dat ze buiten de gevangenis is, kunnen we haar als gered beschouwen.

Brand huiverde, toen hij hernam:

— Gered? terwijl zij zich op enige voeten onder de grond bevindt, opgesloten in een nauwe kist?

— Ik geef toe, Charles, dat het er op het eerste gezicht angstwekkend genoeg uitziet, maar je hebt ongelijk, als je ook maar enigszins bang bent.

Brand gaf niet dadelijk antwoord, maar keek Raffles ernstig aan.

Toen zei hij langzaam:

— Je speelt met het leven en de dood, Edward, bedenk dat wel. Ik begrijp nu je doel. Je wilt Ella Manoury op het kerkhof, waar men haar zal begraven, gaan bevrijden uit de doodkist, maar je vergeet dat wij beiden sterfelijk zijn. Je vergeet dat er nog altijd een man leeft, die ons misschien op dit ogenblik al beoogt, klaar om ons verraderlijk te bespringen, heb je dat wel bedacht? Dat wij kunnen sterven vóór wij gelegenheid hebben Ella te redden?

— Ik heb alles overwogen, Charles, zei Raffles kalm. Vóór dat we vertrokken, heb ik aan de oude Gaston een brief gegeven met het bevel, deze aan de hoofdcommissaris van politie te overhandigen, wanneer ik binnen vijf dagen niet terug ben gekomen. Aan Henderson gaf ik

dezelfde instructie. Hij weet wat ik deed en hij moet persoonlijk naar de hoofdcommissaris gaan en hem alles vertellen en tevens moet hij hem het middel geven, dat men aan de bewusteloze vrouw moet toedienen, als wij geen van beiden daartoe in staat zullen zijn.

Onder het spreken had Raffles zijn hand in zijn binnenzak gestoken, haalde er een portefeuille uit, opende die en haalde er twee zorgvuldig opgevouwen, doorschijnende papiertjes uit, waar doorheen duidelijk een roodachtig poeder schemerde en waarvan hij er een aan Brand gaf.

— Kijk, zei hij eenvoudig. Deze hoeveelheid poeder is ruimschoots voldoende om aan de schijndode het leven te hergeven.

— Maar Edward, antwoordde Brand, terwijl hij het poeder zorgvuldig wegborg. Is het dan onmogelijk, dat die vrouw voortijdig in haar vreselijke verblijfplaats ontwaakt?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, schudde Raffles met het hoofd en zei:

— Ik dacht werkelijk, dat je een beetje meer vertrouwen in mijn kunde stelde. Het verbaast mij dat je het geval al vergeten bent van de krankzinnige, enige jaren geleden, toen ik, hetzelfde middel met groot sukses toepaste en zonder enig gevaar voor degene, op wie het werd toegepast.

— Dat is zo, Edward, antwoordde Brand aarzelend. En toch, toch hui-
ver ik nogmaals terug voor het spel met de onbekende macht, die Dood heet. Zeg mij dus slechts of je zeker van je zaak bent.

— Zo zeker als ik van iets ter wereld kan zijn, Charles, antwoordde Raffles met vaste stem. Het poeder, dat ik Ella heb toegediend, is in Bengalen honderden malen en steeds met dezelfde gunstige uitslag

in de loop van dertig jaren ongeveer toegepast door mijn vriend de Brahmaan. Als ik twijfelde aan de goede uitwerking, zou ik mijzelf op staande voet gaan melden bij de directeur van het gesticht van oude mannen. Ik zou dan mijn roem overleefd hebben en genoodzaakt zijn om mij uit de samenleving terug te trekken.

— Dan weet ik genoeg, Edward. Wees niet boos op mij. Ik wilde, dat ik jouw karaktersterkte, jouw stoutmoedige geest, jouw zelfvertrouwen bezat. Nu ik die niet heb, wil ik je alleen vragen, hoe je middel in dit geval zal werken.

— Ella zal dood schijnen, Charles, antwoordde Raffles. Iets anders, of iets meer kan ik je er niet van zeggen. Haar toestand zal zo volkomen op de dood lijken, zo bedriegelijk, dat geen enkele arts, en zeker niet de gevangenisdokter, zal aarzelen, om toestemming tot begravenis te geven. En toch zal dit alles slechts schijn zijn, en tien minuten na het toedienen van dit rode poeder zal het bloed weer beginnen te stromen, het hart zal gaan kloppen, en twee uren later zal de schijndode weer leven, zonder enige schadelijke naverking, uitgezonderd een beetje duizeligheid en zware hoofdpijn, die echter gauw vanzelf verdwijnen.

— Maar, op welk kerkhof zal men haar begraven? Dat moet je wel weten.

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Natuurlijk zullen de bladen dat vermelden, en anders zal het gemakkelijk zijn het te ontdekken. De ongelukkige vrouw zal wel hier familieleden hebben, die het lijk zullen opeisen. Is dat echter niet het geval, dan zal zij, zoals steeds bij dergelijke gevallen, ter aarde besteld worden op het gevangeniskerkhof.

— En hoelang kan zij in die toe-

stand van schijndood blijven?

— Even lang als iemand het zou uithouden zonder eten; bijna een maand dus.

— Ik heb een flauwe glimlach op je gezicht gezien, toen je haar de pols voelde. Was je tevreden over je onderzoek?

— Volkomen tevreden. Als ik haar het poeder niet had toegediend, dan zou zij hoogstens een half uur later zijn wakker geworden, volkomen gezond, als men haar betrekkelijk lichte verwonding buiten beschouwing laat.

De beide vrienden hadden onder het spreken de straat bijna uit gelopen, toen er een jongeman, bij het haastig omslaan van een hoek, tegen hen aanbotste, die met een binnenmonds gebromd excuus onder de lichten van zijn hoed verder had willen gaan, toen hij ineens bleef staan, Raffles aankeek en zei:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik u een ogenblik lastig val, bent u niet Dr Hope?

— Inderdaad, antwoordde Raffles, die de jongeman direkt herkende, die met zoveel hardnekkigheid, maar even vergeefs als hijzelf, het spoor van de zogenaamde Houston probeerde terug te vinden.

— Ik heet Philip Lonsdale, dokter, ik was eerste klerk bij Hopkins, waar zich het drama heeft afgespeeld, dat gij wel zult kennen. Ik weet dat u... die arme vrouw hebt onderzocht in de ziekenzaal van de gevangenis en u zou mij... kortom dokter... zeg mij of u denkt, dat zij zal genezen?

Lonsdale had op verwarde, kort afgebeten toon gesproken, en in zijn knappe gezicht was een diepe blosopgestegen; Raffles keek hem glimlachend en toch ook met diep medelijken aan, want hij begreep direkt van welke aard die belangstelling was, die de jongeman voor een

vrouw aan de dag legde, die hij liefhad, ook nog nadat de bladen in hun niets ontziende zucht naar sensatie het vroegere leven van de gevangene tot in de minste bijzonderheden hadden uiteengerafeld en blootgelegd voor de begerige blikken van het publiek.

Raffles aarzelde met zijn antwoord.

Hij bevond zich in een moeilijke positie, want hij durfde de jongeman niet in zijn geheime plannen inwiden en toch was het hard, hem te laten geloven, dat Ella Manoury inderdaad gestorven zou zijn, of althans sterven moest.

Raffles keek Lonsdale een ogenblik strak aan, en zei toen op nadrukkelijke toon:

— Luister goed naar mij, mijnheer Lonsdale. Ella Manoury bevindt zich in een hoogst gevaarlijke toestand, die waarschijnlijk nog verergeren zal. En toch moet u de moed niet laten zakken, onder geen enkele omstandigheid; goed begrepen? Onder geen enkele omstandigheid.

En nog vóór de jongeman hem iets kon vragen, waren Raffles en Brand haastig weggelopen.

De middag ging in gespannen afwachting voor de beide mannen voorbij, maar voor Brand was het een ware marteling, want telkens, ondanks zichzelf, kwam bij hem de vrees boven, dat Raffles zich toch misschien vergist kon hebben bij de samenstelling van het poeder, of dat er iets zou gebeuren, dat de werking beïnvloedde...

Maar om acht uur in de avond was er althans aan deze onzekerheid een einde gemaakt: de bladen brachten het bericht van het overlijden van Ella Manoury. Er werden maar weinig regels aan dit voorval gewijd; de ongelukkige zou nu niet meer voor de aardse rechter gedaagd kunnen worden — zij was nu

niet interessant meer, — zij had afgedaan.

De volgende ochtend kwamen er opnieuw een paar berichten : Ella Manoury bleek helemaal geen bloedverwanten in Londen te bezitten, haar stoffelijk overschot werd door niemand opgeëist, en zo zou zij dus ter aarde worden besteld op het gevangeniskerkhof.

Een paar dagen later zou niemand meer aan de berouwvolle zondares denken, uitgezonderd misschien John Raffles, en Phillip Lonsdale, die haar had liefgekreken met al de kracht van zijn onstuimig gemoed.

Toen Raffles het krantenbericht had gelezen, zei hij tot Brand :

— Tot dusverre loopt alles voortreffelijk ; wij hebben dus nu niets anders te doen dan nog twee dagen te wachten.

— En te onderzoeken, op welke plek zij zal worden begraven, riep Brand. Wij zullen dit toch heel precies moeten weten.

— Dat spreekt vanzelf en wij zullen het weten, door gewoon de lijkstoet te volgen. Als ik spreek van een stoet, is dit natuurlijk slechts in overdrachtelijke zin bedoeld, want geen enkele volgkoets zal rijden achter het schamele voertuig, dat de « overledene » naar haar laatste rustplaats zal brengen.

— Maar dat kunnen wij toch niet doen als dokter Hope en zijn assistent, riep Brand uit.

— Dat zou tenminste onvoorzichtig zijn ; wij zullen ons vermommen als leeglopers, die niets anders om handen hebben, en uit nieuwsgierigheid eens een kijkje komen nemen op het kerkhof. Maar Henderson zal ons moeten helpen en met de auto moeten meegaan, want, Charles — een gevangene heeft natuurlijk geen recht om plechtig naar het graf te worden gebracht ; het gaat op een drafje moet je weten.

— Afschuwelijk, zei Brand met een gebaar van afkeer.

— En bovendien zullen wij er goed aan doen, er ook niet op te rekenen, dat men het lijk lang boven aarde laat staan en dus zullen wij de gevangenis tot het middelpunt van onze aandacht maken, van dit ogenblik af. Er staat veel op het spel en wij zullen dit ervoor over moeten hebben.

Brand verkeerde in de grote ongerustheid, dan dat hij er ook maar een ogenblik aan gedacht zou hebben, te protesteren.

En zo vermomden de beide vrienden zich snel, en Henderson, de trouwe chauffeur, kreeg zijn instructies, en verscheen een ogenblik later voor het huis in de Victoriastreet, waar zij zich vermomd hadden, zittende achter het stuur van een gewone gehuurde, niet al te nieuwe auto, die echter een sterke motor verborg.

Met deze auto reden de beide vrienden tot dicht bij de gevangenis, stapten uit, legden de rest van de weg te voet af, en vatten post voor het sombere, grote gebouw.

Met het geduld van een kat wachtten zij die hele dag, en om de beurt gingen zij een klein restaurant binnen, om daar iets te eten.

Lang nadat het donker geworden was, en toen het duidelijk was, dat er die dag van de teraardebestelling geen sprake zou zijn, gingen zij weer naar het huis in de Victoriastreet, maar vroeg in de ochtend van de volgende dag waren zij weer op hun post.

Ditmaal zouden zij echter niet zo lang hoeven te wachten. Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen er een autobrancard voor de gevangenispoort kwam aanrijden, die geopend werd, om de wagen door te laten.

— Zou dat voor haar zijn ? vroeg

Brand zacht, toen de zware deuren weer waren dicht gevallen.

— Dat is heel goed mogelijk; met een auto gaat het nog vlugger dan met een rijtuig, antwoordde Raffles.

Op peinzende toon voegde hij er aan toe:

— Ik wilde wel, dat ik zekerheid had, of men onze schijndode inderdaad met dit voertuig naar het kerkhof zal vervoeren.

Plotseling scheen hem iets in te vallen. Hij haalde zijn notitieboekje te voorschijn en zijn vulpenhouder, krabbelde er haastig enige woorden op, en stak het toen aan Brand toe, met de woorden:

— Lees dit eens.

En Brand las:

« Dokter Hope, die enige dagen de stad uit is geweest, verzoekt vriendelijk aan brenger dezès mede te delen, of het hem in de loop van de dag toegestaan zou zijn de patiënte Ella Manoury nogmaals te onderzoeken. »

— Wat betekent dat? vroeg de jongeman verwonderd.

— Heel eenvoudig; jij gaat met het briefje naar de hoofdclerik, overhandigt het hem en wacht op antwoord. Komt die autobrancard inderdaad de vrouw halen, dan zal de man je dat natuurlijk vertellen, zodat Dr Hope, die blijkbaar niets van het overlijden afweet, geen vergeefse moeite hoeft te doen.

— Een prachtige inval, riep Brand uit. Je blijft zeker hier op mij wachten?

— Ja.

— En als de auto in die tijd de gevangenis weer verlaat?

— Dat heeft niets te betekenen, want wij weten in ieder geval waar Ella begraven wordt, en al is die autobrancard ons een kwartier voor, dan zullen we haar nog heel gemakkelijk kunnen inhalen. Vluc nu, Charles.

Brand verliet zijn schuilplaats, en Raffles zag, hoe hij aan de woning van de hoofdclerik aanbelde, zijn briefje aan het dienstmeisje gaf, en toen met de handen op de rug op de stoep wachtte, terwijl de deur weer gesloten werd.

En juist op datzelfde ogenblik gingen de zware gevangenisdeuren open, de autobrancard kwam naar buiten rijden en verwijderde zich in een vaart, die Raffles sarcastisch tussen de tanden deed mompelen: Men heeft schijnbaar haast.

De deuren gingen weer dicht.

Er verliep geruime tijd, voor het dienstmeisje de deur weer opende, en Brand binnen riep.

Weer verliepen er vijf minuten, toen ging de deur weer open en Brand kwam terug.

Hij liep vlug en toen hij nog maar weinige meters verwijderd was, zag Raffles, dat zijn gelaat doodsbleek was, en dat zijn lippen zenuwachtig trilden.

Hij hijgde van het snelle lopen, en stotterde: Vluc, vluc, Edward, anders komen wij te laat!

— Mijn God, — wat is er dan? riep Raffles uit. Je ziet er uit alsof je een geest gezien had, man.

— Er is, Edward, het is afschuwelijk, Ella wordt niet naar het kerkhof gebracht.

— Niet naar het kerkhof? Waar dan heen? vroeg Raffles, terwijl hij Brand bij de arm greep, als had hij een voorgevoel van wat er zou komen.

— Daar zich niemand van de familie is komen aanmelden, heeft de medische faculteit op het lijk beslag gelegd; de ongelukkige is net met de autobrancard naar de snijkamer gebracht van de universiteit; over een uur zal professor Hunslock voor zijn studenten sectie op haar verrichten.

Raffles stond een ogenblik als door de donder getroffen.

Aan deze mogelijkheid had hij geen ogenblik gedacht.

En toch, het lag voor de hand, nu geen enkel familielid het lijk was komen opeisen.

Het sprak vanzelf, dat het « geval » grote aantrek moest hebben voor professor Hunslock, een van de meest befaamde chirurgen van Londen, die van het begin af grote belangstelling aan de dag had gelegd voor de bewusteloze patiënte en de gevangenisdirecteur had blijkbaar niet het minste bezwaar gemaakt om het lijk ter sectie aan de universiteit af te staan.

Maar slechts kort werd Raffles door zijn onsteltenis overheerst. Hij begreep dat hij direkt moest handelen, en Ella tot iedere prijs moest redden, al was hij daarvoor genoodzaakt zichzelf te verraden.

Als het niet anders kon, moest hij bekennen wie hij was en wat hij gedaan had, om de bewusteloze gevangene in een toestand van schijndood te brengen, en haar aldus aan de handen van de justitie te onttrekken.

Maar vóór Raffles daartoe overging, besloot hij eerst te uiterste te wagen, anders zou hij met één slag een eind hebben gemaakt aan zijn avontuurlijk leven. Hij dacht een ogenblik na, greep Brand bij de arm en beval:

— Kom gauw mee.

De beide mannen renden naar de auto, die nog altijd op enige afstand stond te wachten, terwijl de reusachtige Henderson, met de kalmte van een ware wijsgeer achter zijn stuur zat, sigaretten rookte en de krant las.

— Naar de Victoriastreet, James, snel, beval Raffles.

Tien minuten later stond de auto stil. Reeds had Raffles het portier

geopend, terwijl hij Brand toeriep:

— Wacht een ogenblik, ik ben direkt terug.

Inderdaad was hij vijf minuten later terug, terwijl hij enige voorwerpen in zijn zak duwde, die heel wat plaats schenen in te nemen. Voor hij weer instapte, gaf hij op fluisterende toon Henderson enige instructies en Brand zag, hoe de reus ijverig met het hoofd knikte, beide vuisten balde, en een brede grijns-lach vertoonde... Toen sprong Raffles in de auto, die zich haastig in beweging stelde, en als een pijl uit de boog wegschoot.

— Waar gaan wij heen? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Wat een vraag? Natuurlijk naar het universiteitsgebouw. Wanneer wij daar aankomen, zal binnen een half uur het afschuwelijke plaats grijpen, wat wij tot iedere prijs moeten verhinderen. Ik ken die Hunslock, de man is een ware virtuoos met het ontleedmes, en hij zou in staat zijn de vrouw aan snippers te snijden.

— Maar denk je, dat ze ons zullen toelaten in deze plunje?

— Van toelaten is in het geheel geen sprake. Dacht je soms, dat ik mij aan de gewone ingang kwam aanmelden? Nee, ik heb een ander plan, en daarbij zal mijn kennis van de plaatselijke gesteldheid mij goed van pas komen.

Twintig minuten later stopte de auto aan de achterkant van het grote universiteitsgebouw, dat aan alle kanten door een park omgeven is. Raffles wierp een blik door de spijlen van het hek naar enige ramen op de eerste verdieping van de achtergevel, en verbleekte...

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt.

— Zie je al die hoofden door de openstaande ramen? Die zijn van de studenten, die bovenaan zitten,

en dat is de chirurgische zaal. Ieder ogenblik kan men het « object » binnenbrengen; laten wij ons in 's hemelsnaam haasten.

In enkele sekonden had Raffles het slot van het hek verbroken, en de drie mannen, zich niet bekommerend om de auto, liepen snel over het brede klinkerpad langs de totaal verlaten achterkant van het reusachtige gebouw.

— Ga tegen de muur staan, James, beval Raffles kortaf.

De reus gehoorzaamde, en Raffles klauterde behendig als een kat op zijn brede schouders, en stak nu juist met zijn hoofd boven de vensterbank uit.

Hij keek naar binnen, tussen de lichamen van een paar studenten door, en daar beneden, in het midden van het cirkelvormige amphitheater, zeer helder verlicht, op de glazen plaat van een lange tafel, lag het naakte lijk van Ella Manoury.

Vóór de tafel, gekleed in zijn witte operatiejas, stond professor Hunslock.

Hij was een hele lange man met een spitse baard, een puntschedel, en een zwaar gouden bril op. In de rechterhand hield hij het ontleedmes, waarvan het lemmet glansde als zilver, en hij was juist bezig met een toespraak voor zijn studenten, die aandachtig en roerloos toelusterden, nu en dan een aantekening maakten in hun dictaatcahier, toen Raffles, licht als een veer, naar binnen wipte en nu boven aan een van de acht stervormige naar het midden voerende trappen stond, die van de bovenste banken van het amphitheater naar omlaag voerden.

Als het weerlicht zo vlug, vloog hij de trappen af, duwde de stomverbaasde professor achteruit, greep het laken van de baar, wikkelde het witte lichaam daarin, nam de bewusteloze vrouw op de armen en had al

de eerste trede van de trap bestegen, vóór de studenten van hun schrik en verbazing bekomen waren.

Maar nu ontstond er een groot rumoer en enige studenten kwamen Raffles dreigend in de weg. Blijkbaar meenden zij met een krankzinnige te doen te hebben. Maar Raffles, het roerloze lichaam met de linkerarm ondersteunende, greep met de rechterhand in de zak en haalde er een rond, donkergrijs voorwerp uit, bij de aanschouwing waarvan zelfs de moedigsten ontzet achteruit deinsden.

— Een bom! schreeuwde een van de studenten, terwijl hij hals over kop de trap afstormde.

Het scheen alsof een paniek alle aanwezigen had aangegrepen en, elkaar verdringend en wegduwend, renden zij zo snel hun benen hen dragen konden, tot in de verste uit hoeken van de zaal.

Met een paar sprongen was Raffles boven aan de trap. Hier gekomen, keerde hij zich om, haalde diep adem en riep spottend:

— Mijne heren, het spijt mij werkelijk, dat ik op zo'n onverwachte manier de leerzame lessen van een professor moest onderbreken, maar het ging niet anders. Wat de bom betreft, vermaak u er zo goed mogelijk mee.

En met deze woorden slingerde Raffles het voorwerp in het midden van de zaal. Een gil van ontzetting liet zich horen. Een paar meisjesstudenten vielen flauw.

De aanwezigen meenden niets anders, of de volgende sekonden zou een vreselijke explosie klinken en velen van hen zouden gedood worden.

Maar in plaats van te ontploffen, kaatste de gewaande bom een paar keer op van de tegelvloer en rolde toen genoeglijk onder een van de banken; het was niets anders dan

een grote gummi bal.

Raffles liet opnieuw zijn spottend lachje horen en tilde zijn last over de vensterbank. — Opgepast, James, riep hij. Pak haar voorzichtig aan en dan dadelijk naar de auto. Ik volg je direkt.

Hij liet het stijve lichaam voorzichtig afglijden en de reus ving het in zijn sterke armen op.

Maar nu kende de woede van de bedrogen studenten geen grenzen meer. Bij tien tegelijk stormden zij de trap op, om zich meester te maken van de brutale rover, die het gewaagd had dit allerheiligste der wetenschap binnen te dringen. Maar Raffles had zijn revolver getrokken en schreeuwde met stentorstem:

— Geen stap verder! En nu is het ernst! Overtuig u!

Hij mikte even en het volgende ogenblik viel de elektrische lamp, die aan de zoldering hing, kletterend naar beneden. Ontzet weken de studenten terug.

Raffles kon nu verder ongemoeid over de vensterbank van het raam klimmen, waarna hij zich liet vallen en zo snel hij kon langs het brede klinkerpad naar het hek rende, waar de beide anderen hem reeds vol ongeduld wachtten. Vlug als een gems sprong Raffles in de auto, terwijl hij Henderson toeriep:

— Naar de Victoriastreet, James! Vlug!

De aansporing mocht overbodig heten. Er kwamen al enige studenten aangerend, die zich van hun schrik hersteld hadden, en blijkbaar gewapend waren, daar zij de auto, die in pijlsnelle vaart wegreed, enige revolverschoten achterna zonden, die echter geen doel troffen.

Twintig minuten later stond de auto stil voor de tuiningang van het huis in de Victoriastreet.

Raffles had tijdens de rit zijn overjas uitgetrokken en die, niet

zonder moeite, om het bewegingloze lichaam heengeslagen en, aldus ingepakt, werd Ella het huis binnen gedragen. Dadelijk werd zij naar de kamer gebracht op de eerste verdieping, en op het grote bed uitgestrekt.

— Vrouwenkleren! beval Raffles op korte toon, terwijl hij naast het bed ging zitten.

Niets was voor Brand gemakkelijker dan dit korte bevel op te volgen; in de ruim voorziene geheime kleerkast bevonden zich niet alleen bovenkleren, maar zelfs alles wat een jonge vrouw nodig heeft, om zich geheel te kleden.

Enige minuten later keerde hij met het gevraagde naar de kamer terug. Raffles zat nog altijd op dezelfde plaats en keek naar het bleke gezicht op het kussen. Zonder het hoofd om te wenden zei hij:

— Ik heb haar het poeder in gegeven; over een kwartier kan zij uit haar lethargie ontwaakt zijn. Heb je daar de kleren?

— Alles wat er nodig is, zelfs schoenen, hoewel ik bang ben, dat die wel wat groot voor haar zullen zijn.

Raffles had zijn opschrijfboekje te voorschijn gehaald, scheurde er een blad uit en schreef er op:

— U bent in veiligheid en bij vrienden. Op de stoel naast het bed vindt u kleren. Kleed u zo snel mogelijk aan; ik durf hier niet langer blijven dan strikt noodzakelijk is. J. R.

Dit briefje spelde hij op de stapel kleren, zodat het dadelijk in het oog moest vallen, waarop zich de beide mannen verwijderden.

Ruim een half uur verstreek. Toen klonken er op de gang zachte voetstappen, die schenen te aarzelen. Raffles opende de deur. Op de drempel stond Ella Manoury, nog heel bleek, maar volkomen bij bewustzijn en krachtig genoeg om zich zon-

der hulp te kunnen bewegen.

— Raffles! was alles wat zij zei. Toen strompelde zij naar binnen. Raffles ving haar in zijn sterke armen op en bracht haar naar een sofa.

Een uur later had zij zich in zoverre hersteld, dat Raffles haar alles kon vertellen, wat er in de afgelopen dagen was gebeurd.

Toen hij klaar was, greep de jonge vrouw zijn hand en zei met een stem die van ontroering beefde:

— Dus nogmaals heb je mij het leven gered, Raffles. Hoe kan ik je dat ooit vergelden.

— Door mij nu direkt de plaatsen te noemen, waar ik mijn doods-vijand Wilson zal kunnen vinden, antwoordde Raffles met vaste stem.

Als door een slang gestoken, rees de vrouw op. Zij streek zich een paar keer over het voorhoofd, als om haar gedachten te verzamelen, en riep toen:

— Wilson. Maar hij heeft zich ingescheept aan boord van de « Mauretania »! Hij is op weg naar Amerika.

— Naar Amerika? Hoe weet je dat? riep Raffles uit, die eveneens was opgesprongen.

— Hij sprak er over met die Hopkins, antwoordde Ella bevend. Ik herinner het mij nu heel goed.

— Misschien deden zij het, om je op een dwaalspoor te brengen, antwoordde Raffles.

— Nee. Want zij wisten toch niet, dat ik achter het gordijn verscholen was.

Raffles smoorde een uitroep van ongeduld en woede en richtte zich toen tot Brand met de vraag:

— Wanneer is de « Mauretania » vertrokken.

Brand dacht even na en antwoordde toen snel:

— Vijf dagen geleden.

— Vervloekt. Dan moet de boot

over twaalf uren de haven van New York binnenlopen! schreeuwde Raffles, voor een ogenblik zijn kalmte verliezend. Maar hij is er nog niet. Nee, hij kan ons nu niet ontsappen. Gelukkig is er nog zo iets als de telegraaf. Ik ga Scotland Yard belen. Wacht hier tot ik terugkom.

Raffles rende het vertrek uit. Bijna een kwartier bleef hij weg. Toen hij terugkeerde, had zijn gezicht een sombere uitdrukking.

— En? vroeg de jonge vrouw op hese toon, terwijl zij Raffles een paar stappen tegemoet kwam.

— Men kan geen verbinding krijgen, antwoordde Raffles op doffe toon. Of er is een meteorologische storing, of de schurk heeft, in het gezicht van de haven, de radioapparatuur aan boord van het schip weten te vernielen. Maar, nog geef ik het niet op.

— Maar er bestaat geen middel, om hem nu nog te achterhalen, riep Ella uit. Een telegram helpt niet, want als hij eenmaal voet aan wal heeft gezet, is hij veilig. Hij zal zich wel als stoker of zo iets vermomd hebben, en als het nodig is, zwemt hij naar land, u kent hem nog niet.

— Er is nog één middel, antwoordde Raffles, terwijl zijn ogen schitterden. Mijn vliegtuig. Dit legt de afstand over de oceaan in tien uren af. Een uur om naar de loods te Hendon te rijden en er blijft dan nog een uur over om het schip in te halen, en de kapitein door seinen te waarschuwen. — Kom Charles, wij hebben geen sekonde te verliezen. Wat u betreft, madame, ik breng u naar een van mijn landhuizen, dat wij voorbij rijden, en u belooft mij, daar op mijn terugkomst te zullen wachten.

— Dat belooft ik, Raffles, zei de jonge vrouw. Ik heb in lange tijd niet gebeden, ik ongelukkige, maar nu wil ik God vurig smeken, dat hij

u beschermt.

In allerijl werden de voorbereidse-
len voor de reis gemaakt, en men
ging op weg, nadat Raffles en Brand
hun uiterlijk weer veranderd had-
den, daar het hun anders niet moge-
lijk zou zijn, het vliegtuig te gebrui-
ken, dat van graaf Palmhurst heette
te zijn.

Pijlsnel joeg de auto, door Hen-
derson bestuurd, naar Hendon, maar
de jonge vrouw werd halfweg onge-
veer afgezet, aan een van de kleine
landhuizen van John Raffles...

Met de armen naar de auto uit-
gestrekt, zag Ella hoe de man, die
zij boven alles ter wereld lief had,
nieuwe gevaren tegemoet ging.

Een half uur later stegen de drie
mannen op met de « Duivel der
Lucht », het wonderlijke toestel,
door Raffles uitgevonden en ge-
bouwd.

Tien uur later, na met een gemid-

delde snelheid van 800 kilometer per
uur te hebben gevlogen, kwam het
vliegtuig in het gezicht van New
York, toen het daar nog klaarlichte
dag was, wegens het verschil in tijd.

Maar toen Raffles zijn kijker voor
het oog bracht, slaakte hij een kreet
van teleurstelling en woede.

Hij had een klein vaartuig ont-
dekt, dat van Ellis Eiland snel naar
de haven voer ; het was het vaartuig,
dat de opvarenden van de « Maure-
tania » van het genoemde eiland,
waar zij gevisiteerd waren, naar de
haven bracht...

Er viel dus niet aan te twijfelen,
of Wilson had al kans gezien om ook
de vaste wal te bereiken.

Alweer was de schurk dus ontko-
men.

En hier in New York zou hij zijn
leven van misdaad opnieuw begin-
nen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

HARD TEGEN HARD

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :